TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2026. gada 16. jūnijs*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Elektroniskā tirdzniecība – Direktīva 2000/31/EK – Informācijas sabiedrības pakalpojumi – 2. panta h) punkts – Koordinētā joma – 3. pants – Informācijas sabiedrības pakalpojumu no citas dalībvalsts brīvas aprites ierobežojums – Atkāpe – 14. pants – Glabāšana – 15. pants – Vispārēju pārraudzīšanas saistību neesība – Piekļuves pornogrāfiskam saturam elektroniskais pakalpojums – Valsts tiesiskais regulējums, ar ko aizliedz šāda satura piedāvāšanu nepilngadīgajiem un nosaka pakalpojuma sniedzējam pienākumu ieviest vecuma pārbaudes sistēmu – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 1. un 24. pants – Ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniskais pakalpojums – Valsts tiesiskais regulējums, ar kuru aizliegts izplatīt tālāk informāciju par noteiktām pārbaudēm uz ceļiem

Apvienotajās lietās C-188/24 un C-190/24

par diviem lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Conseil d'État* (Valsts padome, Francija) iesniegusi ar 2024. gada 6. marta lēmumiem un kas Tiesā reģistrēti 2024. gada 7. martā, tiesvedībās

WebGroup Czech Republic, a.s.,

NKL Associates s. r. o.

pret

Ministre de la Culture,

Premier ministre,

piedaloties:

Osez le féminisme!,

Le mouvement du Nid,

Les effronté-E-S (C-188/24),

un

Coyote System

* Tiesvedības valoda – franču.

pret

Ministre de l'Intérieur et des Outre-mer,

Premier ministre (C-190/24),

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents), palātu priekšsēdētāji K. Likurgs [*C. Lycourgos*], I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], M. L. Arasteja Saūna [*M. L. Arastey Sahún*], I. Ziemele, J. Pasers [*J. Passer*], O. Spinjana-Matei [*O. Spineanu-Matei*], M. Kondinanci [M. Condinanzi] un F. Šalīns [*F. Schalin*], tiesneši N. Pisarra [*N. Piçarra*], A. Kumins [*A. Kumin*], N. Jēskinens [*N. Jääskinen*], Z. Čehi [*Z. Csehi*] un B. Smulderss [*B. Smulders*],

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretāre: M. Sekežiņska [*M. Siekierzyńska*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2025. gada 24. marta tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– *WebGroup Czech Republic, a.s.* un *NKL Associates s. r. o.* vārdā – *E. Piwnica*, advokāts,

– *Coyote System* vārdā – *G. Froger*, *avocat*,

– *Les effronté-E-S* vārdā – *L. Questiaux*, *avocate*,

– Francijas valdības vārdā – *R. Bénard*, *B. Fodda* un *M. Guiresse*, pārstāvji,

– Čehijas valdības vārdā – *A. Edelmannová*, *M. Smolek* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

– Norvēģijas valdības vārdā – *K. H. Aarvik* un *I. Collett*, pārstāves,

– Eiropas Komisijas vārdā – *L. Armati*, *O. Gariazzo*, *P.-J. Loewenthal* un *J. Szczodrowski*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2025. gada 18. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) (OV 2000, L 178, 1. lpp.), kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk – Harta) 1. un 24. pantu.

2 Šie lūgumi iesniegti saistībā ar divām tiesvedībām – pirmā ir starp diviem Čehijas Republikā reģistrētiem interneta vietņu izdevējiem *WebGroup Czech Republic, a.s.* un *NKL Associates s. r. o.*, kuri izplata pornogrāfisku saturu, no vienas puses, un Francijas Republikas kultūras ministru un premjerministru, no otras puses, par tāda dekrēta likumību, kurā precizēti īstenošanas nosacījumi tiesību normai, kas paredz brīdinājuma nosūtīšanu personai, kura sniedz publiskus tiešsaistes komunikāciju pakalpojumus, kas ļauj nepilngadīgajiem piekļūt pornogrāfiskam saturam, un tas ir pretrunā Kriminālkodeksam. Otrā tiesvedība ir starp *Coyote System* un Francijas Republikas iekšlietu un aizjūras teritoriju ministru, kā arī premjerministru par tāda dekrēta likumību, ar kuru ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektronisko pakalpojumu sniedzējiem ir aizliegts izplatīt tālāk to lietotāju nosūtīto informāciju par noteiktām pārbaudēm uz ceļiem, lai izvairītos no šīm pārbaudēm.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Harta

3 Hartas 1. pantā "Cilvēka cieņa" paredzēts:

"Cilvēka cieņa ir neaizskarama. Tā ir jārespektē un jāaizsargā."

4 Hartas 24. pantā "Bērnu tiesības" noteikts:

"1. Bērniem ir tiesības uz viņu labklājībai nepieciešamo aizsardzību un gādību. Viņi drīkst brīvi paust savu viedokli. Šis viedoklis atbilstīgi bērnu vecumam un briedumam jāņem vērā jautājumos, kas skar bērnu intereses.

2. Visās darbībās, kas attiecas uz bērniem, neatkarīgi no tā, vai tās veic valsts iestādes vai privātas iestādes, pirmkārt jāņem vērā bērna intereses.

[..]"

Direktīva 2000/31

5 Direktīvas 2000/31 8., 18., 22., 26., 42. un 47. apsvērumā noteikts:

"(8) Šīs direktīvas mērķis ir radīt juridisko struktūru, lai nodrošinātu brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti starp dalībvalstīm, nevis saskaņotu pašu krimināltiesību jomu.

[..]

(18) Informācijas sabiedrības pakalpojumi ietver plašu tiešsaistē notiekošu ekonomisko darbību spektru; šīs darbības var sastāvēt no preču tirdzniecības tiešsaistē; tādas darbības kā preču piegāde vai nesaistes pakalpojumu sniegšana nav ietvertas; [..].

[..]

(22) Informācijas sabiedrības pakalpojumus vajadzētu pārraudzīt darbības avotā, lai nodrošinātu sabiedrības interešu mērķu efektīvu aizsardzību; šajā sakarā jānodrošina, ka kompetentā iestāde sniedz šādu aizsardzību ne tikai savas valsts pilsoņiem, bet gan visiem Kopienas pilsoņiem; lai uzlabotu savstarpējo uzticību starp dalībvalstīm, ir svarīgi skaidri noteikt šo atbildību tajā dalībvalsts daļā, no kuras pakalpojumi nāk; vēl jo vairāk, lai efektīvi garantētu brīvību piedāvāt pakalpojumus un juridisko noteiktību pakalpojumu sniedzējiem un saņēmējiem, šādiem informācijas sabiedrības pakalpojumiem principā vajadzētu būt pakļautiem tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā reģistrēts pakalpojuma sniedzējs.

[..]

(26) Dalībvalstis saskaņā ar šajā direktīvā noteiktajiem noteikumiem var piemērot savus valsts noteikumus par krimināltiesībām un kriminālprocedūru ar nolūku veikt visus izmeklēšanas un citus pasākumus, kas vajadzīgi, lai noteiktu [..] kriminālpārkāpumus un iesūdzētu [par tiem], šādā gadījumā neziņojot par šādiem pasākumiem [Eiropas] Komisijai.

[..]

(42) Izņēmumi no šīs direktīvas radītajām saistībām attiecas vienīgi uz gadījumiem, kad informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēju darbība ir ierobežota līdz darbības tehniskajam procesam un pieejas sniegšanai komunikāciju tīklam, pa kuru trešo personu informācija tiek pārraidīta vai uz laiku uzglabāta ar nolūku vienīgi padarīt pārraidīšanu efektīvāku. Šīs darbības ir tikai tehniskas, automātiskas un pasīvas, kas netieši norāda, ka informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem nav nedz zināšanu, nedz kontroles pār informāciju, ko pārraida vai uzglabā.

[..]

(47) Dalībvalstīm ir liegts uzlikt pārraudzības pienākumu pakalpojumu sniedzējiem tikai attiecībā uz vispārējiem pienākumiem; tas neattiecas uz pārraudzības pienākumu īpašos gadījumos un jo īpaši neietekmē valstu iestāžu rīkojumus saskaņā ar valsts tiesību aktiem."

6 Atbilstoši šīs direktīvas 1. pantam "Mērķis un piemērošanas joma":

"1. Šī direktīva cenšas veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, nodrošinot brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti starp dalībvalstīm.

2. Šī direktīva līdz līmenim, kas nepieciešams, lai sasniegtu 1. punktā minēto mērķi, saskaņo konkrētus valsts noteikumus par informācijas sabiedrības pakalpojumiem attiecībā uz iekšējo tirgu, pakalpojumu sniedzēju reģistrācijas vietu, komerciņojumiem, elektroniskajiem kontraktiem, starpnieku saistībām, rīcības kodeksiem, strīdu noregulējumu bez tiesas, sūdzību ierosināšanu tiesā un sadarbību starp dalībvalstīm.

3. Šī direktīva papildina Kopienas tiesības, kas piemērojamas informācijas sabiedrības pakalpojumiem, neierobežojot aizsardzības līmeni, jo īpaši sabiedrības veselībai un patērētāju interesēm, kā noteikts Kopienas aktos un valsts tiesību aktos, kas tos ievieš, ciktāl tas neierobežo brīvību sniegt informācijas sabiedrības pakalpojumus.

4. Šī direktīva nenosaka papildu noteikumus par starptautiskajiem privāttiesību noteikumiem, kā arī nerisina jautājumu par tiesu jurisdikciju.

5. Šī direktīva neattiecas uz:

a) nodokļu aplikšanas jomu;

b) jautājumiem, kuri attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojumiem un kuri ietverti [Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.)] un [Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 97/66/EK (1997. gada 15. decembris) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību telekomunikāciju nozarē (OV 1998, L 24, 1. lpp.)];

c) jautājumiem, kas attiecas uz nolīgumiem vai darbībām, kurus reglamentē tiesību akti par karteļiem;

d) šādām informācijas sabiedrības pakalpojumu darbībām:

– notāru vai līdzvērtīgu profesiju pārstāvju darbībām, ciktāl tās ir tieši un īpaši saistītas ar valsts varas funkciju veikšanu,

– klienta pārstāvēšanu un tā tiesību aizstāvēšanu tiesās,

– azartspēļu darbībām, kas ietver likmes ar naudas vērtību, tostarp izlozes un derības.

6. Šī direktīva neskar pasākumus, kas pieņemti Kopienas vai valsts līmenī attiecībā uz Kopienas tiesībām, lai veicinātu kultūras un valodu daudzveidību un nodrošinātu plurālisma aizsardzību."

7 Direktīvas 2000/31 2. pantā "Definīcijas" noteikts:

"Šajā direktīvā terminiem ir šādas nozīmes:

a) "informācijas sabiedrības pakalpojumi": pakalpojumi tādā nozīmē, kā noteikts 1. panta 2. punktā [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvā 98/34/EK [(1998. gada 22. jūnijs), kas nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu, un [i]nformācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu sfērā (OV 1998, L 204, 37. lpp.)], kura grozīta ar [Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 20. jūlija] Direktīvu 98/48/EK [(OV 1998, L 217, 18. lpp.)];

[..]

h) "koordinēta joma": prasības, kas noteiktas dalībvalstu juridiskajās sistēmās un kas piemērojamas informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem vai informācijas sabiedrības pakalpojumiem, neatkarīgi no tā, vai tās ir vispārējas vai arī tās ir īpaši izveidotas šiem pakalpojumiem vai pakalpojumu sniedzējiem.
   i) Koordinētā joma attiecas uz prasībām, kuras pakalpojuma sniedzējam jāievēro attiecībā uz:

– informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu, prasībām, kas saistītas ar kvalifikāciju, atļauju saņemšanu vai paziņošanu,

– informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, piemēram, prasībām, kas saistītas ar pakalpojuma sniedzēja uzvedību, prasībām attiecībā uz pakalpojumu kvalitāti vai saturu, tostarp tās, kas piemērojamas reklamēšanai un kontraktiem, vai prasībām, kas saistītas ar pakalpojuma sniedzēja saistībām;

ii) Koordinētā joma neattiecas uz tādām prasībām kā:

– prasībām, kas piemērojamas pašām precēm,

– prasībām, kas piemērojamas preču piegādei,

– prasībām, kas piemērojamas pakalpojumiem, kurus nepiedāvā ar elektroniskiem līdzekļiem.”

8 Direktīvas 2000/31 3. pants “Iekšējais tirgus” formulēts šādi:

“1. Katra dalībvalsts nodrošina, ka informācijas sabiedrības pakalpojumi, ko piedāvā pakalpojumu sniedzējs, kurš reģistrēts tās teritorijā, atbilst valsts noteikumiem, kas piemērojami attiecīgajā dalībvalstī un ko ietver koordinētā joma.

2. Dalībvalstis koordinētajā jomā noteiktu iemeslu dēļ nedrīkst ierobežot brīvību piedāvāt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts.

3. Uz pielikumā minētajām jomām neattiecas 1. un 2. punkts.

4. Dalībvalstis var pieņemt pasākumus, lai atkāptos no 2. punkta attiecībā uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu, ja tiek ievēroti šādi noteikumi:

a) pasākumi ir:
i) nepieciešami viena no šādiem iemesliem dēļ:

– sabiedriskā kārtība, jo īpaši kriminālpārkāpumu novēršana, izmeklēšana, atklāšana un kriminālvajāšana, ieskaitot nepilngadīgo aizsardzību un cīņu pret kūdīšanu uz naidu rases, dzimuma, ticības vai tautības dēļ un personu cieņas un goda aizskaršanu attiecībā uz individuālām personām,

– sabiedrības veselības aizsardzība,

– sabiedrības drošība, ietverot valsts drošības un aizsardzības nodrošināšanu,

– patērētāju aizsardzība, ietverot ieguldītāju aizsardzību;
ii) pieņemti pret noteiktiem informācijas sabiedrības pakalpojumiem, kas ierobežo i) punktā minētos mērķus vai kas rada nopietnas aizdomas, ka tie varētu ierobežot šos mērķus;
iii) samērīgi ar šiem mērķiem;

b) pirms attiecīgo pasākumu pieņemšanas, neskarot tiesas procesus, tostarp iepriekšējo izmeklēšanu un darbības, kas veiktas saskaņā ar krimināllizmeklēšanu, dalībvalsts ir:

– prasījusi 1. punktā minētajai dalībvalstij pieņemt pasākumus, taču tā šādus pasākumus nav pieņēmusi, vai tie bijuši nepiemēroti,

– paziņojusi Komisijai un 1. punktā minētajai dalībvalstij par savu nodomu pieņemt šādus pasākumus.

5. Dalībvalsts steidzamības gadījumā var atkāpties no 4. b) punktā minētajiem noteikumiem. Šādā gadījumā par pasākumiem jāpaziņo Komisijai un 1. punktā minētajai dalībvalstij visīsākajā iespējamajā laikā, norādot iemeslu, kādēļ dalībvalsts uzskata, ka gadījums ir steidzams.

6. Neierobežojot dalībvalsts tiesības veikt attiecīgos pasākumus, Komisija pārbauda paziņoto pasākumu atbilstību Kopienas tiesību aktiem īsākajā iespējamajā laikā; ja tā secina, ka pasākumi neatbilst Kopienas tiesībām, Komisija attiecīgajai dalībvalstij lūdz atturēties no piedāvāto pasākumu pieņemšanas vai nekavējoties pārtraukt attiecīgos pasākumus."

9 Atbilstoši Direktīvas 2000/31 14. pantam "Glabāšana":

"1. Ja tiek piedāvāts informācijas sabiedrības pakalpojums, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšanas, dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojuma sniedzējs nav atbildīgs par informāciju, kas glabāta pēc pakalpojuma saņēmēja pieprasījuma ar noteikumu, ka:

a) pakalpojuma sniedzējam nav faktisku ziņu par nelikumīgu darbību vai informāciju un attiecībā uz prasībām par bojājumiem tas nezina par faktiem vai apstākļiem, kas liecina par nelegālu darbību vai informāciju;

   vai

b) pakalpojuma sniedzējs pēc šādu ziņu iegūšanas rīkojas ātri, lai izņemtu šādu informāciju vai liegt[u] tai pieeju.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro, ja pakalpojuma saņēmējs rīkojas saskaņā ar pakalpojuma sniedzēja pilnvaru vai kontroli.

3. Šis pants neietekmē tiesas vai administratīvās iestādes tiesības saskaņā ar dalībvalstu juridisko sistēmu pieprasīt pakalpojuma sniedzējam izbeigt vai novērst likuma pārkāpumu, kā arī neietekmē dalībvalstu tiesības izveidot procedūras, kas regulē informācijas izņemšanu vai pieejas liegšanu tai."

10 Šīs direktīvas 15. pantā "Vispārēju pārraudzīšanas saistību neesamība" noteikts:

"1 Dalībvalstis neuzliek vispārējas saistības pakalpojuma sniedzējiem, piedāvājot 12., 13. un 14. pantā minētos pakalpojumus, pārraudzīt informāciju, ko tie pārraida vai uzglabā, kā arī neuzliek pienākumu aktīvi meklēt faktus un apstākļus, kas norāda uz nelegālu darbību.

[..]"

11 Minētās direktīvas pielikums "Atkāpes no 3. panta" formulēts šādi:

"Kā noteikts 3. panta 3. punktā, 3. panta 1. un 2. punkts neattiecas uz:

– autortiesībām, blakustiesībām, tiesībām, kas minētas [Padomes] Direktīvā 87/54/EEK [(1986. gada 16. decembris) par pusvadītāju izstrādājumu topogrāfiju tiesisko aizsardzību (OV 1987, L 24, 36. lpp.)] un [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvā 96/9/EK [(1996. gada 11. marts) par datubāzu tiesisko aizsardzību (OV 1996, L 77, 20. lpp.], kā arī rūpnieciskā īpašuma tiesībām;

– to iestāžu elektroniskās naudas emisiju, attiecībā uz kurām dalībvalstis piemērojušas vienu no [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvas 2000/46/EK [(2000. gada 18. septembris) par elektroniskās naudas iestāžu darbības sākšanu, veikšanu un konsultatīvu uzraudzību (OV 2000, L 275, 39. lpp.)] 8. panta 1. punktā noteiktajām atkāpēm,

– [Padomes] Direktīvas 85/611/EEK [(1985. gada 20. decembris) par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz pārvedamu vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem (PVKIU) (OV 1985, L 375, 3. lpp.)] 44. panta 2. punktu

– [Padomes] Direktīvas 92/49/EEK [(1992. gada 18. jūnijs) par normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu attiecībā uz tiešo apdrošināšanu, kas nav dzīvības apdrošināšana, ar kuru groza Direktīvu 73/239/EEK un Direktīvu 88/357/EEK (Trešā nedzīvības apdrošināšanas direktīva) (OV 1992, L 228, 1. lpp.)] 30. pantu un IV [sa]daļu, [Padomes] Direktīvas 92/96/EEK [(1992. gada 10. novembris) par normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu attiecībā uz tiešo dzīvības apdrošināšanu un par grozījumiem Direktīvā 79/267/EEK un Direktīvā 90/619/EEK (Trešā dzīvības apdrošināšanas direktīva) (OV 1992, L 360, 1. lpp.)], IV [sa]daļu, [Padomes] Direktīvas 88/357/EEK [(1988. gada 22. jūnijs) par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz tiešo apdrošināšanu, kas nav dzīvības apdrošināšana, par noteikumiem pakalpojumu sniegšanas brīvības efektīvākai izmantošanai un par grozījumiem Direktīvā 73/239/EEK (OV 1988, L 172, 1. lpp.)] 7. un 8. pantu un [Padomes Otrās direktīvas] 90/619/EEK [(1990. gada 8. novembris) par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz tiešo dzīvības apdrošināšanu, par noteikumiem pakalpojumu sniegšanas brīvības efektīvākai izmantošanai un ar ko groza Direktīvu 79/267/EEK (OV 1990, L 330, 50. lpp.)] 4. pantu,

– pušu brīvību izvēlēties likumus, kas attiecas uz to līgumiem,

– līgumsaistībām attiecībā uz patērētāju kontraktiem,

– to līgumu formālo spēkā esamību, kas rada vai pārnes nekustamā īpašuma tiesības, ja šādi līgumi pakļauti tās dalībvalsts tiesību aktu obligātajām formālajām prasībām, kur atrodas nekustamais īpašums,

– nelūgtu komerciņojumu pa elektronisko pastu pieļaujamību.”

Direktīva 2010/13/ES

12 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2010/13/ES (2010. gada 10. marts) par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) (OV 2010, L 95, 1. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 2018. gada 14. novembra Direktīvu (ES) 2018/1808 (OV 2018, L 303, 69. lpp.) (turpmāk – Direktīva 2010/13), 59. apsvērumā noteikts:

“Likumdevējus, mediju nozari un vecākus uztrauc kaitīga satura pieejamība audiovizuālo mediju pakalpojumos. Būs arī jaunas problēmas, jo īpaši saistībā ar jauniem raidījumiem un jauniem produktiem. Tādēļ ir nepieciešami noteikumi, lai aizsargātu nepilngadīgo fizisko, garīgo un morālo attīstību, kā arī cilvēka cieņu visos audiovizuālo mediju pakalpojumos, tostarp audiovizuālos komercpaziņojumos.”

13 Šīs direktīvas 1. pantā noteikts:

"1. Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

[..]

aa) "video koplietošanas platformas pakalpojums" ir pakalpojums, kā definēts [LESD] 56. un 57. pantā, kura vai no kura nošķiramas daļas galvenais nolūks vai kura būtiskas funkcionalitātes galvenais nolūks ir bez mediju pakalpojumu sniedzēja redakcionālas atbildības piedāvāt raidījumus, lietotāju veidotus video vai abus plašākai sabiedrībai, lai to informētu, izklaidētu vai izglītotu, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvas 2002/21/EK [(2002. gada 7. marts) par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV 2002, L 108, 33. lpp.)] 2. panta a) punkta nozīmē, kur to organizāciju nosaka video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējs, tostarp ar automātiskiem līdzekļiem vai algoritmiem, jo īpaši, izrādot, marķējot un sekvencējot;

[..]."

14 Direktīvas 2010/13 6.a panta 1. punktā paredzēts:

"Dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka to jurisdikcijā esošu mediju pakalpojumu sniedzēju sniegtos audiovizuālo mediju pakalpojumus, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai, dara pieejamus vienīgi tādā veidā, lai nodrošinātu, ka nepilngadīgie parastos apstākļos tos nedzirdēs un neredzēs. Šādi pasākumi var ietvert pārraides laika izvēli, vecuma pārbaudes rīkus vai citus tehniskus pasākumus. Tiem jābūt samērīgiem ar iespējamo raidījuma kaitējumu.

Viskaitīgākajam saturam, piemēram, neattaisnojamai vardarbībai un pornogrāfijai, piemēro visstingrākos pasākumus."

15 Šīs direktīvas 28.b pantā noteikts:

"1. Neskarot [Direktīvas 2000/31] 12.–15. pantu, dalībvalstis nodrošina, ka to jurisdikcijā esošie video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji veic piemērotus pasākumus, lai pasargātu:

a) nepilngadīgos no raidījumiem, lietotāju veidotiem video un audiovizuāliem komercpaziņojumiem, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai saskaņā ar 6.a panta 1. punktu;

[..].

3. Šā panta 1. un 2. punkta nolūkos atbilstošos pasākumus nosaka, ņemot vērā attiecīgā satura būtību, kaitējumu, ko tas var nodarīt, pasargājamo personu kategorijas īpašības, kā arī tiesības un leģitīmās intereses, kas var tikt aizskartas, tostarp video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēju un to lietotāju tiesības un leģitīmās intereses, kuri ir izveidojuši vai augšupielādējuši minēto saturu, kā arī vispārējas sabiedrības intereses.

Dalībvalstis nodrošina, ka šādus pasākumus piemēro visi to jurisdikcijā esošie video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji. Šie pasākumi ir īstenojami un samērīgi, ņemot vērā video koplietošanas platformas apjomu un sniegtā pakalpojuma būtību. Šādi pasākumi nenoved pie *ex ante* kontroles pasākumiem vai satura augšupielādes filtrēšanas, kas neatbilst

[Direktīvas 2000/31] 15. pantam. Šā panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētās nepilngadīgo aizsardzības nolūkos viskaitīgākajam saturam piemēro visstingrākos piekļuves kontroles pasākumus.

Minētie pasākumi attiecīgos gadījumos nozīmē:

[..]

f) izveidot un darbināt video koplietošanas platformu lietotāju vecuma pārbaudes sistēmas attiecībā uz saturu, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai;

[..].”

Direktīva (ES) 2015/1535

16 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/1535 (2015. gada 9. septembris), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko noteikumu un [i]nformācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu jomā (OV 2015, L 241, 1. lpp.), 1. panta 1. punkta b) apakšpunktā “pakalpojums” definēts kā “jebkāds [i]nformācijas sabiedrības pakalpojums, tas ir, jebkāds pakalpojums, ko parasti sniedz par atlīdzību no attāluma, ar elektroniskiem līdzekļiem un pēc pakalpojumu saņēmēja individuāla pieprasījuma”.

Regula (ES) 2024/1083

17 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2024/1083 (2024. gada 11. aprīlis), ar ko izveido vienotu satvaru mediju pakalpojumiem iekšējā tirgū un groza Direktīvu 2010/13/ES (Eiropas Mediju brīvības akts) (OV L, 2024/1083), 45. apsvērumā noteikts:

“Tā kā video koplietošanas platformu mērogs aptver visu Eiropu, valsts regulatīvajām iestādēm vai struktūrām ir vajadzīgs speciāli paredzēts rīks, ar ko video koplietošanas platformu pakalpojumu lietotājus aizsargāt no konkrēta nelikumīga un kaitīga satura, tostarp komercpaziņojumiem. Jo īpaši, neskarot izcelsmes valsts principu, ir vajadzīgs mehānisms, kas ļautu katrai attiecīgajai valsts regulatīvajai iestādei vai struktūrai prasīt saviem kolēģiem veikt nepieciešamus un samērīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka video koplietošanas platformu nodrošinātāji izpilda [Direktīvas 2010/13] 28.b panta 1., 2. un 3. punktā paredzētos pienākumus. Tas ir svarīgi, lai nodrošinātu, ka auditorijas, jo īpaši nepilngadīgie, tiek efektīvi aizsargātas visā [Eiropas] Savienībā, kad tās piekļūst saturam video koplietošanas platformās, un ka tās var paļauties uz pienācīgu pārredzamības līmeni attiecībā uz komercpaziņojumiem tiešsaistē. Padomes nodrošināta starpniecība un tās sniegti atzinumi palīdzētu attiecīgajām valsts regulatīvajām iestādēm vai struktūrām nodrošināt savstarpēji pieņemamus un apmierinošus rezultātus. Ja šāda mehānisma izmantošana nenoved pie izlīguma, brīvību sniegt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts var ierobežot tikai tad, ja ir izpildīti [Direktīvas 2000/31] 3. pantā izklāstītie nosacījumi un ievērota tajā izklāstītā procedūra.”

18 Šīs regulas 15. pantā “Video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēju pienākumu izpildes nodrošināšanas pieprasījumi” noteikts:

“1 Neskarot [Direktīvas 2000/31] 3. pantu, pieprasītāja iestāde var iesniegt pienācīgi pamatotu pieprasījumu pieprasījuma saņēmēja iestādei, kuras kompetencē ir pieprasījuma priekšmets, veikt

nepieciešamas un samērīgas darbības, lai efektīvi izpildītu pienākumus, kas video koplietošanas platformas pakalpojumu sniedzējiem uzlikti saskaņā ar [Direktīvas 2010/13] 28.b panta 1., 2. un 3. punktu.

2. Pieprasījuma saņēmēja iestāde bez liekas kavēšanās informē pieprasītāju iestādi par darbībām, ko tā, ievērojot 1. punktā minēto izpildes pieprasījumu, ir veikusi vai plāno veikt, vai par iemesliem, kuru dēļ darbības nav veiktas. Padome minētajam nolūkam nosaka termiņus savā reglamentā.

3. Ja starp pieprasītāju iestādi un pieprasījuma saņēmēju iestādi rodas domstarpības par darbībām, kas veiktas vai ieplānotas, vai par bezdarbību pēc 1. punktā minētā izpildes pieprasījuma, katra no iestādēm var nodot lietu izskatīšanai padomē, lai panāktu bezstrīdus risinājumu.

Ja pēc padomes vidutājas darbības bezstrīdus risinājums nav panākts, pieprasītāja iestāde vai pieprasījuma saņēmēja iestāde var lūgt padomi sniegt atzinumu par šo jautājumu. Padome savā atzinumā novērtē, vai 1. punktā minētais izpildes pieprasījums ir pietiekami izskatīts. Ja padome uzskata, ka pieprasījuma saņēmēja iestāde izpildes pieprasījumu nav pietiekami izskatījusi, padome iesaka darbības pieprasījuma izskatīšanai. Padome atzinumu sniedz bez liekas kavēšanās, apspriežoties ar Komisiju.

4. Pēc 3. punkta otrajā daļā minētā atzinuma saņemšanas pieprasījuma saņēmēja iestāde bez liekas kavēšanās un termiņā, kas padomei jānosaka savā reglamentā, informē padomi, Komisiju un pieprasītāju iestādi par darbībām, kas veiktas vai ko plānots veikt atzinuma sakarā.”

Francijas tiesības

Lieta C-188/24

– *Kriminālkodekss*

19 *Code pénal* (Kriminālkodekss) 227-24. pantā noteikts:

“Par vardarbīga rakstura ziņojuma, kurā izteikts aicinājums veikt teroristiskas darbības, pornogrāfiska ziņojuma, tostarp pornogrāfisku attēlu, kuros redzams viens vai vairāki dzīvnieki, vai cilvēka cieņu nopietni aizskaroša ziņojuma vai ziņojuma, ar kuru izteikts aicinājums nepilngadīgiem iesaistīties spēlēs, kas viņus apdraud fiziski, izgatavošanu, pārvietošanu, izplatīšanu, izmantojot jebkādus līdzekļus un medijus, vai par peļņas gūšanu no šāda ziņojuma, ja šo ziņojumu var ieraudzīt vai kā citādi uztvert nepilngadīgais, soda ar brīvības atņemšanu uz trim gadiem un naudas sodu 75 000 EUR.

Ja šajā pantā paredzētie noziedzīgie nodarījumi tiek īstenoti, izmantojot drukāto presi vai audiovizuālos medijus vai tiešsaistes komunikāciju, tad, lai noteiktu atbildīgās personas, tiek piemērotas to tiesību aktu īpašās normas, kuri reglamentē šīs jomas.

Šajā pantā paredzētais noziedzīgais nodarījums konstatējams arī tad, ja nepilngadīgais pirmajā daļā minētajiem ziņojumiem var piekļūt, vienkārši norādot, ka viņš ir vismaz astoņpadsmit gadus vecs.”

– *Likums Nr. 2020-936*

20 *Loi nº 2020-936, du 30 juillet 2020, visant à protéger les victimes de violences conjugales* (2020. gada 30. jūlija Likums Nr. 2020-936, kura mērķis ir aizsargāt no vardarbības ģimenē cietušos; 2020. gada 31. jūlija *JORF*, teksts Nr. 2), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar *loi nº 2021-1382, du 25 octobre 2021, relative à la régulation et à la protection de l'accès aux œuvres culturelles à l'ère numérique* (2021. gada 25. oktobra Likums Nr. 2021-1382 par piekļuves kultūras darbiem regulējumu un aizsardzību digitālajā laikmetā; 2021. gada 26. oktobra *JORF*, teksts Nr. 2) (turpmāk – Likums Nr. 2020-936), 23. pants bija formulēts šādi:

"Ja *Autorité de régulation de la communication audiovisuelle et numérique* [(Audiovizuālo un digitālo saziņu regulējošā iestāde, Francija; turpmāk – *ARCOM*)] priekšsēdētājs konstatē, ka persona, kura sniedz publiskus tiešsaistes komunikāciju pakalpojumus, ļauj nepilngadīgajiem piekļūt pornogrāfiskam saturam, tādējādi pārkāpjot Krimināllkodeksa 227-24. pantu, tas, izmantojot jebkādus līdzekļus, kas piemēroti, lai noteiktu saņemšanas datumu, nosūta šai personai brīdinājumu, ar kuru tai uzdod veikt jebkādus pasākumus, lai novērstu nepilngadīgo piekļuvi attiecīgajam saturam. Rīkojuma adresāts 15 dienu laikā var iesniegt apsvērumus.

Beidzoties šim termiņam, šā panta pirmajā daļā paredzētā rīkojuma neizpildes gadījumā un ja saturs joprojām ir pieejams nepilngadīgajiem, [*ARCOM*] priekšsēdētājs var vērsties pie *tribunal judiciaire de Paris* [(Parīzes tiesa, Francija)] priekšsēdētāja, lai saskaņā ar paātrināto tiesvedību pēc būtības noteiktu, ka *loi nº 2004-575 du 21 juin 2004 pour la confiance dans l'économie numérique* [(2004. gada 21. jūnija Likums Nr. 2004–575 par uzticēšanās veicināšanu digitālajai ekonomikai; 2004. gada 22. jūnija *JORF*, teksts Nr. 2)] 6. panta I punkta 1. apakšpunktā minētās personas izbeidz piekļuvi šim pakalpojumam. Valsts prokuroru informē par tiesas priekšsēdētāja lēmumu.

[*ARCOM*] priekšsēdētājs pēc pieprasījuma var vērsties pie *tribunal judiciaire de Paris* [(Parīzes tiesa)] priekšsēdētāja ar tādiem pašiem mērķiem, ja publiskais tiešsaistes komunikāciju pakalpojums ir pieejams no citas adreses.

[*ARCOM*] priekšsēdētājs var arī lūgt *tribunal judiciaire de Paris* [(Parīzes tiesa)] priekšsēdētājam paātrinātā procesā pēc būtības noteikt jebkuru pasākumu, kura mērķis ir izbeigt tiešsaistes komunikāciju pakalpojuma atsauču sasaistīšanu meklētājprogrammā vai direktorijā.

[*ARCOM*] priekšsēdētājs var rīkoties pēc savas ierosmes vai pēc prokuratūras vai jebkuras fiziskas vai juridiskas personas, kurai ir interese celt prasību, lūguma.

Šā panta piemērošanas kārtību nosaka ar dekrētu."

– *Dekrēts Nr. 2021-1306*

21 *Décret nº 2021-1306, du 7 octobre 2021, relatif aux modalités de mise en œuvre des mesures visant à protéger les mineurs contre l'accès à des sites diffusant un contenu pornographique* (2021. gada 7. oktobra Dekrēts Nr. 2021–1306 par kārtību, kādā īsteno pasākumus, lai aizsargātu nepilngadīgos no piekļuves vietnēm, kas pārraida pornogrāfisku saturu; 2021. gada 8. oktobra *JORF*, teksts Nr. 25) 1. pantā noteikts:

"Brīdinājumu, ko [Likuma Nr. 2020-936] 23. panta pirmajā daļā paredzētajā gadījumā nosūta *conseil supérieur de l'audiovisuel* [(Radio un televīzijas augstā padome)] priekšsēdētājs, paziņo pa pastu saskaņā ar šā dekrēta 2. panta I punktā paredzēto kārtību.

Brīdinājumā izklāsta konstatētos faktus un to, kādēļ tie ir pretrunā Krimināllkodeksa 227-24. pantam.

Šajā pašā vēstulē Radio un televīzijas augstās padomes priekšsēdētājs aicina brīdinājuma adresātu iesniegt rakstveida apsvērumus iepriekš minētā 2020. gada 30. jūlija likuma 23. panta pirmajā daļā paredzētajā termiņā saskaņā ar šā dekrēta 2. panta II punktā paredzēto kārtību."

22 Atbilstoši šā dekrēta 3. pantam:

"Lai, piemērojot Likuma [Nr. 2020-936] 23. panta pirmo daļu, novērtētu, vai persona, kura sniedz publiskus tiešsaistes komunikāciju pakalpojumus, ļauj nepilngadīgajiem piekļūt pornogrāfiskam saturam, pārkāpjot Krimināl kodeksa 227-24. pantu, [*ARCOM*] priekšsēdētājs ņem vērā šīs personas ieviestā tehniskā procesa, lai nodrošinātu, ka lietotāji, kuri vēlas piekļūt pakalpojumam, ir pilngadīgi, uzticamības līmeni."

23 Atbilstoši minētā dekrēta 5. pantam:

"Ja saskaņā ar [Likuma Nr. 2020-936] 23. pantā paredzētajiem nosacījumiem ar tiesas nolēmumu ir apturēta piekļuve publiskam tiešsaistes komunikāciju pakalpojumam, [Likuma Nr. 2004-575] 6. panta I punkta 1. apakšpunktā minētās personas aptur piekļuvi, izmantojot jebkādus piemērotus līdzekļus, tostarp domēna vārda (*DNS*) bloķēšanas mehānismu.

Publisku tiešsaistes komunikāciju pakalpojumu lietotāji, kuriem tiek liegta piekļuve, tiek novirzīti uz [*ARCOM*] informācijas lapu, kurā norādīti bloķēšanas pasākuma iemesli. [..]"

Lieta C-190/24

– *Ceļu satiksmes noteikumi*

24 *Code de la route* (Ceļu satiksmes noteikumi) L. 130-11. pantā paredzēts:

"I. – Ja uz ceļa, kas ir vai nav atvērts publiskai satiksmei, tiek veikta pārbaude, kuras laikā tiek pārtverti transportlīdzekļi un kuras mērķis ir vai nu veikt darbības, kas paredzētas šā kodeksa L. 234-9. vai L. 235-2. pantā vai Kriminālprocesa kodeksa 78-2-2. vai 78-2-4. pantā, vai arī pārbaudīt, vai vadītāji vai pasažieri nav tiesu iestāžu noteiktā meklēšanā par sevišķi smagu noziegumu vai smagu noziegumu izdarīšanu, par kuriem paredzētais sods ir brīvības atņemšana vismaz uz trim gadiem, vai arī – vai tie nav reģistrēti tā paša kodeksa 230-19. pantā minētajā datubāzē to radīto draudu dēļ sabiedriskajai kārtībai vai drošībai vai tāpēc, ka attiecībā uz viņiem ir pieņemts lēmums ievietot viņus psihiatriskajā iestādē, vai tāpēc, ka viņi ir izbēguši no šādas iestādes, administratīvā iestāde var aizliegt jebkuram ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniskā pakalpojuma operatoram šā pakalpojuma ietvaros izplatīt tālāk ziņojumu vai norādi, ko snieguši šā pakalpojuma lietotāji, ja tālākizplatīšana var ļaut citiem lietotājiem izvairīties no pārbaudes uz ceļa.

Šā I punkta pirmajā daļā minētais tālākizplatīšanas aizliegums nozīmē, ka jebkuram ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniskā pakalpojuma operatoram uz visiem ceļiem vai ceļu posmiem, ko tam noteikusi kompetentā iestāde, jāslēpj visi ziņojumi un norādes, ko tas parasti izplatītu tālāk lietotājiem pakalpojuma parastajā darbības režīmā. Šā aizlieguma ilgums nedrīkst pārsniegt divas stundas, ja pārbaude uz ceļiem attiecas uz darbību, kas paredzēta šo noteikumu L. 234-9. vai L. 235-2. pantā, vai divpadsmit stundas, ja tā attiecas uz citu šā I punkta pirmajā daļā minēto darbību. Attiecīgie ceļi vai ceļu posmi nedrīkst pārsniegt desmit kilometru rādiusu attiecībā pret vietu, kur tiek veikta pārbaude uz ceļiem, ja tā atrodas ārpus apdzīvotas vietas, un nedrīkst pārsniegt divu kilometru rādiusu attiecībā pret vietu, kur tiek veikta pārbaude uz ceļiem, ja tā atrodas apdzīvotā vietā.

II. – Šā panta I punktā minēto aizliegumu nepiemēro Komisijas Deleģētās regulas (ES) Nr. 886/2013 (2013. gada 15. maijs), ar ko papildina Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2010/40/ES attiecībā uz datiem un procedūrām, lai lietotājiem, ja iespējams, nodrošinātu vispārējas ar ceļu satiksmes drošību saistītas bezmaksas informācijas minimumu [(OV 2013, L 247, 6. lpp.)], 3. pantā paredzētajiem notikumiem vai apstākļiem.

III. – Kārtību, kādā nosaka ceļus vai ceļu posmus, uz kuriem attiecas I punktā minētais aizliegums, kārtību saziņai ar vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas, ko nodrošina ar ģeolokācijas palīdzību, elektroniskā pakalpojuma operatoru, lai īstenotu šo aizliegumu, kā arī pasākumus, kuru mērķis ir nodrošināt šiem operatoriem nosūtītās informācijas konfidencialitāti, *Conseil d'État* [(Valsts padome)] nosaka dekrētā."

25 Ceļu satiksmes noteikumu L. 130-12. pantā ir paredzēti sodi, kas piemērojami šā kodeksa L. 130-11. pantā minētā apraides aizlieguma pārkāpuma gadījumā.

– *Dekrēts Nr. 2021-468*

26 *Décret n° 2021-468, du 19 avril 2021, portant application de l'article L. 130-11 du code de la route* (2021. gada 19. aprīļa Dekrēts Nr. 2021-468, ar ko īsteno Ceļu satiksmes noteikumu L. 130–11. pantu; 2021. gada 20. aprīļa *JORF*, teksts Nr. 48) ir noteikta L. 130-11. pantā paredzētā regulējuma kārtība, it īpaši kārtība, kādā nosaka ceļus vai ceļu posmus, uz kuriem attiecas aizliegums, kārtība saziņai ar vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas, ko nodrošina ar ģeolokācijas palīdzību, elektroniskā pakalpojuma operatoru, lai īstenotu šo aizliegumu, kā arī pasākumi, kuru mērķis ir nodrošināt šiem operatoriem nosūtītās informācijas konfidencialitāti.

27 Atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu R. 130-12. pantam, kas iekļauts ar šā dekrēta 1. pantu:

"I. – [..] Lēmumā par tālākizplatīšanas aizliegumu norāda attiecīgos ceļus vai to posmus un nosaka šā aizlieguma sākuma un beigu datumu un laiku.

II. – Informāciju par tālākizplatīšanas aizliegumu, izņemot jebkādu informāciju, kas saistīta ar attiecīgās pārbaudes uz ceļa iemesliem, dara zināmu ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniskā pakalpojuma operatoram [..]."

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

Lieta C-188/24

28 *WebGroup Czech Republic* un *NKL Associates* ir sabiedrības, kuru juridiskā adrese ir Prāgā (Čehijas Republika) un kuras pārvalda pornogrāfiska rakstura interneta vietnes.

29 *ARCOM* priekšsēdētājs šīm sabiedrībām nosūtīja brīdinājumu atbilstoši Dekrētam Nr. 2021/1306, ar ko īsteno Likumu Nr. 2020-936, un Krimināllkodeksa 227-24. pantam, kurā ikvienai personai ir aizliegts izplatīt pornogrāfiska rakstura ziņojumu, ko varētu redzēt nepilngadīgie; saskaņā ar 227-24. panta pēdējo daļu tas uzskatāms par noziedzīgu nodarījumu, tostarp, ja nepilngadīgais attiecīgajam ziņojumam var piekļūt, vienkārši norādot, ka viņam ir vismaz 18 gadi.

30 Minētās sabiedrības apstrīdēja tām adresētos brīdinājumus *tribunal judiciaire de Paris* (Parīzes tiesa) un vienlaikus pirmajā un pēdējā instancē vērsās *Conseil d'État* (Valsts padome), kas ir iesniedzējtiesa, ar prasībām atcelt šo dekrētu, it īpaši tādēļ, ka neesot ievērotas Savienības tiesības.

31 Šajā nolūkā šīs sabiedrības tostarp norādīja uz to, ka Likums Nr. 2020-936 un Dekrēts Nr. 2021-1306 neesot paziņots Komisijai un Čehijas Republikai – un tas ir pretrunā Direktīvas 2000/31 3. pantam –, kā arī uz šīs direktīvas mērķu neievērošanu, ciktāl ar šo likumu un dekrētu esot noteikti vispārīgi un abstrakti pasākumi – proti, tādu tehnisku risinājumu ieviešana, kas bloķē nepilngadīgo piekļuvi pornogrāfiskam saturam –, kuri attiecas uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu kategoriju un kuri aprakstīti vispārīgi un vienādi piemērojami visiem šīs kategorijas pakalpojumu sniedzējiem.

32 Iesniedzējtiesa norāda, ka lietā C-188/24 uzdotie jautājumi ir izšķiroši tajā izskatāmās lietas atrisināšanai un rada nopietnas grūtības. It īpaši tā vēlas noskaidrot, vai krimināltiesību normas, kuru mērķis ir nodrošināt nepilngadīgo aizsardzību, kā arī pasākumi, ar kuriem noteikts pienākums ieviest tehniskus risinājumus nepilngadīgo piekļuves pornogrāfiskam saturam bloķēšanai, ietilpst "koordinētajā jomā" un ir "prasība" informācijas sabiedrības pakalpojumu darbības veikšanai Direktīvas 2000/31 izpratnē. Apstiprinošas atbildes gadījumā tā vaicā, kā jāsaskaņo no šīs direktīvas izrietošās prasības ar prasībām, kas saistītas ar cilvēka cieņas aizsardzību, kā arī bērna labākajām interesēm, kuras it īpaši ir nostiprinātas Hartas 1. un 24. pantā.

33 Šādos apstākļos *Conseil d'État* (Valsts padome) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vispirms – vai krimināltiesību normas, it īpaši vispārīgas un abstraktas normas, kas noteiktu rīcību atzīst par noziedzīgu nodarījumu, par kuru var saukt pie krimināltbildības, ir uzskatāmas par tādām, kas ietilpst Direktīvas [2000/31] "koordinētajā jomā", ja tās var tikt piemērotas gan informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēja, gan jebkuras citas fiziskas vai juridiskas personas rīcībai, vai arī, ņemot vērā to, ka šīs direktīvas vienīgais mērķis ir saskaņot dažus šādu pakalpojumu juridiskos aspektus, nesaskaņojot krimināltiesību jomu kā tādu, un ka tajā ir paredzētas tikai prasības, kas piemērojamas pakalpojumiem, ir jāuzskata, ka šādas krimināltiesību normas nevar uzskatīt par prasībām, kas piemērojamas attiecībā uz piekļuvi informācijas sabiedrības pakalpojumiem un to darbības veikšanai, kas ietilpst [minētās] direktīvas "koordinētajā jomā"? Konkrētāk, vai krimināltiesību normas, kuru mērķis ir nodrošināt nepilngadīgo aizsardzību, ietilpst šajā "koordinētajā jomā"?

2) Vai komunikāciju pakalpojumu tiešsaistē sniedzēju pienākums ieviest pasākumus, kas paredzēti, lai nepilngadīgajiem nepieļautu piekļuvi šo pakalpojumu sniedzēju izplatītajam pornogrāfiskajam saturam, ir uzskatāms par tādu, kas ietilpst Direktīvas [2000/31] "koordinētajā jomā", kurā saskaņoti tikai atsevišķi attiecīgo pakalpojumu juridiskie aspekti, jo, lai arī šis pienākums attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojumu sniegšanas darbību, ciktāl tā saistīta ar pakalpojumu sniedzēja rīcību, pakalpojuma kvalitāti vai saturu, tas tomēr neattiecas uz pakalpojumu sniedzēju reģistrāciju, komercpaziņojumiem, līgumiem, kas noslēgti elektroniski, starpnieku atbildības noteikumiem, rīcības kodeksiem, strīdu alternatīvu izšķiršanu, tiesiskās aizsardzības līdzekļiem vai sadarbību starp dalībvalstīm, un tāpēc tas neattiecas ne uz vienu no jautājumiem, ko reglamentē saskaņošanas tiesību normas direktīvas II nodaļā?

3) Ja atbilde uz iepriekšējiem jautājumiem ir apstiprinoša, kā prasības, kas izriet no Direktīvas [2000/31], ir jāsaskaņo ar prasībām, kas izriet no pamattiesību aizsardzības Eiropas Savienībā, it īpaši ar cilvēka cieņas un bērna labāko interešu aizsardzību, kas garantētas [Hartas] 1. un 24. pantā un [Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās] Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 8. pantā, ja šķiet, ka ar individuālu pasākumu noteikšanu vien attiecībā uz konkrēto pakalpojumu nevar nodrošināt efektīvu šo tiesību aizsardzību? Vai pastāv vispārējs Eiropas Savienības tiesību princips, kas ļautu dalībvalstīm, it īpaši steidzamības gadījumā, veikt pasākumus, tostarp vispārīgus un abstraktus pasākumus, attiecībā uz kādu pakalpojumu sniedzēju kategoriju, lai pasargātu nepilngadīgos no viņu cieņas un goda aizskaršanas, vajadzības gadījumā atkāpjoties no Direktīvā [2000/31] paredzētā principa, ka attiecībā uz pakalpojumu sniedzējiem, kuriem piemērojama šī direktīva, to darbību regulē to izcelsmes valsts?"

Lieta C-190/24

34 Francijā reģistrēta sabiedrība *Coyote System* sniedz pakalpojumu, kas Francijas tiesībās atbilst "ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma" kvalifikācijai Ceļu satiksmes noteikumu L. 130-11. panta izpratnē.

35 L. 130-11. pantā sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības un drošuma nolūkos ir paredzēts izveidot mehānismu, kas ļauj kompetentajai administratīvajai iestādei aizliegt šādu pakalpojumu sniedzējiem ierobežotā laikposmā un ģeogrāfiskā teritorijā izplatīt tālāk to lietotāju ziņojumus, kuri var atklāt vietu, kur tiek veiktas alkohola līmeņa asinīs un narkotisko vielu lietošanas pārbaudes, kā arī atsevišķu kriminālpolicijas operatīvo darbību vietu, piemēram, attiecībā uz personām, kas tiek meklētas par sevišķi smagu vai smagu noziegumu (tostarp terorisma aktu) izdarīšanu vai tāpēc, ka tās ir izbēgušas no psihiatriskas iestādes. Šis mehānisms tika izveidots ar Dekrētu Nr. 2021-468 par minētā L. 130-11. panta piemērošanu.

36 *Coyote System* lūdza *Conseil d'État* (Valsts padome), kas ir iesniedzējtiesa, atcelt šo dekrētu, it īpaši tādēļ, ka ar to esot pārkāpta Direktīva 2000/31, un izvirzīja to pašu iebildi par prettiesiskumu attiecībā uz Ceļu satiksmes noteikumu L. 130-11. pantu.

37 Prasības pamatošanai šī sabiedrība, pirmkārt, apgalvo, ka Ceļu satiksmes noteikumu L. 130-11. pantā paredzētais tālākizplatīšanas aizlieguma noteikums, kas ieviests ar Dekrētu Nr. 2021-468, neatbilst Direktīvas 2000/31 mērķiem. Otrkārt, ar tālākizplatīšanas aizlieguma noteikumu esot pārkāpts šīs direktīvas 15. pants, ciktāl ar to ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoriem ir noteikts vispārīgs pienākums uzraudzīt informāciju, ko tie pārraida.

38 Iesniedzējtiesa norāda, ka lietā C-190/24 uzdotie jautājumi ir izšķiroši tajā izskatāmās lietas atrisināšanai un rada nopietnas grūtības. Šajā ziņā tā vēlas noskaidrot, vai šāds tālākizplatīšanas aizliegums ietilpst "koordinētajā jomā" un vai tā ir "prasība" informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanai Direktīvas 2000/31 izpratnē, un vai runa ir par vispārējām pārraudzīšanas saistībām, kas aizliegtas šīs direktīvas 15. pantā.

39 Šādos apstākļos *Conseil d'État* (Valsts padome) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai jāuzskata, ka ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoriem noteiktais aizliegums šā pakalpojuma ietvaros izplatīt tālāk ziņojumu vai norādi, ko snieguši lietotāji un kas var ļaut citiem lietotājiem izvairīties no noteiktām pārbaudēm uz ceļiem, pieder pie "koordinētās jomas", kāda tā paredzēta Direktīvā [2000/31], lai gan – pat ja tas attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, jo ir saistīts ar pakalpojuma sniedzēja uzvedību, prasībām attiecībā uz pakalpojumu kvalitāti vai saturu, – tas tomēr neattiecas uz pakalpojumu sniedzēju reģistrācijas vietu, komerciņojumiem, elektroniskajiem kontraktiem, starpnieku saistībām, rīcības kodeksiem, strīdu noregulējumu bez tiesas, sūdzību ierosināšanu tiesā un sadarbību starp dalībvalstīm un tādējādi neskar nevienu no Direktīvas [2000/31] II nodaļas saskaņošanas noteikumu reglamentētajām jomām?

2) Vai uz tālākizplatīšanas aizliegumu ar mērķi citastarp novērst, ka personas, kuras tiek meklētas par sevišķi smagiem noziegumiem vai smagiem vai mazāk smagiem noziegumiem vai kuras apdraud sabiedrisko kārtību vai drošību, izvairās no pārbaudēm uz ceļiem, attiecas informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanas prasības, kuras dalībvalsts nedrīkstētu noteikt pakalpojumu sniedzējiem no citas dalībvalsts, lai gan [Direktīvas 2000/31] 26. apsvērumā ir precizēts, ka tā neliedz dalībvalstīm iespēju piemērot savus valsts noteikumus par krimināltiesībām un kriminālprocesu ar nolūku veikt visus izmeklēšanas un citus pasākumus, kas vajadzīgi, lai atklātu un sauktu pie atbildības par noziedzīgiem nodarījumiem?

3) Vai Direktīvas [2000/31] 15. pants, kurā aizliegts noteikt tajā minētajiem pakalpojumu sniedzējiem vispārīgu pārraudzības pienākumu, izņemot pienākumus, kas ir piemērojami konkrētā gadījumā, jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiktu pieļauta tāda regulējuma piemērošana, kurā ir tikai paredzēts, ka ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoriem var tikt noteikts pienākums šā pakalpojuma ietvaros atsevišķos gadījumos neizplatīt tālāk noteikta veida ziņojumus vai norādes, un pakalpojumu sniedzējam šajā nolūkā nav jāiepazīstas ar to saturu?"

Tiesvedība Tiesā

40 Ar 2025. gada 11. februāra lēmumu Tiesa lietas C-188/24 un C-190/24 apvienoja rakstveida un mutvārdu procesam, kā arī sprieduma taisīšanai.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo, otro un trešo jautājumu lietā C-188/24, kā arī par pirmo un otro jautājumu lietā C-190/24

41 Kā izriet no lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai tiesiskie regulējumi, kuru atcelšana tajā lūgta, ietilpst "koordinētajā jomā" un ir "prasības" attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu vai veikšanu Direktīvas 2000/31 izpratnē.

42 Tātad jāuzskata, ka ar pirmo, otro un trešo jautājumu lietā C-188/24, kā arī ar pirmo un otro jautājumu lietā C-190/24, kuri jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīva 2000/31 nepieļauj, ka dalībvalsts nosaka citās dalībvalstīs reģistrētiem informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem no krimināltiesībām izrietošu vispārīgu un abstraktu pienākumu, kura mērķis ir novērst nepilngadīgo piekļuvi pornogrāfiskam saturam (lieta C-188/24), un nepieļauj, ka dalībvalsts aizliedz šādiem pakalpojumu sniedzējiem izplatīt tālāk informāciju par noteiktām pārbaudēm uz ceļiem (lieta C-190/24). Šajā kontekstā minētā tiesa ar trešo jautājumu lietā C-188/24 lūdz arī paskaidrojumus par to, kā vajadzības gadījumā saskaņot no šīs direktīvas izrietošās prasības ar prasībām, kas saistītas ar cilvēka cieņas aizsardzību, kā arī bērna labāko interešu aizsardzību, kā tās nostiprinātas Hartas 1. un 24. pantā.

43 Saskaņā ar Direktīvas 2000/31 1. panta 1. un 2. punktu, lasot tos šīs direktīvas 8. apsvēruma kontekstā, tās mērķis ir veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, izveidojot tiesisko regulējumu, kas nodrošina informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti starp dalībvalstīm, tuvinot dažus valsts noteikumus, kas piemērojami šiem pakalpojumiem, ciktāl tas nepieciešams šā mērķa sasniegšanai (spriedums, 2026. gada 21. aprīlis, Komisija/Ungārija (Savienības vērtības), C-769/22, EU:C:2026:326, 257. punkts).

44 Minētās direktīvas 2. panta a) punktā kopsakarā ar Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta b) apakšpunktu "informācijas sabiedrības pakalpojums" ir definēts kā "jebkāds pakalpojums, ko parasti sniedz par atlīdzību no attāluma, ar elektroniskiem līdzekļiem un pēc pakalpojumu saņēmēja individuāla pieprasījuma", ņemot vērā, kā izriet no Direktīvas 2000/31 18. apsvēruma, ka šie pakalpojumi ietver plašu tiešsaistē notiekošas saimnieciskās darbības klāstu (spriedums, 2026. gada 21. aprīlis, Komisija/Ungārija (Savienības vērtības), C-769/22, EU:C:2026:326, 258. punkts).

45 Savukārt Direktīvas 2000/31 3. pants ir galvenā tiesību norma ar šo direktīvu ieviestajā struktūrā un sistēmā, ciktāl tajā ir nostiprināts princips par kontroli izcelsmes dalībvalstī, kas minēts arī šīs direktīvas 22. apsvērumā, kurā noteikts, ka "informācijas sabiedrības pakalpojumus vajadzētu pārbaudīt darbības avotā" (spriedums, 2026. gada 21. aprīlis, Komisija/Ungārija (Savienības vērtības), C-769/22, EU:C:2026:326, 259. punkts un tajā minētā judikatūra).

46 Saskaņā ar minētās direktīvas 3. panta 1. punktu katra dalībvalsts nodrošina, ka informācijas sabiedrības pakalpojumi, ko piedāvā pakalpojumu sniedzējs, kurš reģistrēts tās teritorijā, atbilst valsts noteikumiem, kas piemērojami attiecīgajā dalībvalstī un ko ietver koordinētā joma, un šī joma, kā paredzēts šīs pašas direktīvas 2. panta h) punktā, aptver prasības, kas noteiktas dalībvalstu juridiskajās sistēmās un kas piemērojamas informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem vai informācijas sabiedrības pakalpojumiem, neatkarīgi no tā, vai tās ir vispārējas vai arī tās ir īpaši izveidotas šiem pakalpojumiem vai pakalpojumu sniedzējiem (spriedums, 2026. gada 21. aprīlis, Komisija/Ungārija (Savienības vērtības), C-769/22, EU:C:2026:326, 260. punkts).

47 Saskaņā ar Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta i) apakšpunktu "koordinētā joma" ir saistīta ar prasībām, kas pakalpojumu sniedzējam jāizpilda un kas attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu, piemēram, prasībām attiecībā uz kvalifikāciju, atļauju saņemšanu vai paziņošanu, kā arī informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, piemēram, prasībām, kas saistītas ar pakalpojumu sniedzēja uzvedību, pakalpojuma kvalitāti vai saturu, vai prasībām, kas saistītas ar pakalpojuma sniedzēja saistībām.

48 Šīs direktīvas 3. panta 2. punktā turklāt noteikts, ka dalībvalstis koordinētajā jomā noteiktu iemeslu dēļ nedrīkst ierobežot brīvību piedāvāt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts (spriedums, 2026. gada 21. aprīlis, Komisija/Ungārija (Savienības vērtības), C-769/22, EU:C:2026:326, 262. punkts).

49 Tātad minētā direktīva ir balstīta uz noteikumu par kontroli izcelsmes dalībvalstī un savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu tādējādi, ka minētās direktīvas 2. panta h) punktā definētajā koordinētajā jomā informācijas sabiedrības pakalpojumi tiek reglamentēti tikai tajā dalībvalstī, kuras teritorijā ir reģistrēti šo pakalpojumu sniedzēji (spriedums, 2026. gada 21. aprīlis, Komisija/Ungārija (Savienības vērtības), C-769/22, EU:C:2026:326, 263. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 Šajā gadījumā iesniedzējtiesa vaicā, vai tiesiskie regulējumi, kuru atcelšana tajā lūgta un kuri piemērojami pakalpojumiem, ko var kvalificēt kā informācijas sabiedrības pakalpojumus Direktīvas 2000/31 2. panta a) punkta izpratnē, nebūtu jāuzskata par tādiem, kas uzreiz ir izslēgti no šīs direktīvas 2. panta h) punktā definētās koordinētās jomas, jo, pirmkārt, tie neattiecas ne uz vienu no prasībām vai jautājumiem, ko reglamentē minētās direktīvas II un III nodaļas saskaņošanas tiesību nomas, un, otrkārt, tie izriet no vispārīga un abstrakta pienākuma, kas secināms no krimināltiesībām (lieta C-188/24), vai tiem ir sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības un drošuma mērķi (lieta C-190/24).

51 Tātad jāpārbauda, vai, ņemot vērā Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta formulējumu, kontekstu, kādā tas iekļaujas, un šīs direktīvas mērķus, koordinētā joma šīs tiesību normas izpratnē ir ierobežota ar šiem diviem aspektiem, un tas nozīmētu, ka uz pamatlietās aplūkotajiem tiesiskajiem regulējumiem neattiecas minētās direktīvas 3. pantā paredzētais mehānisms.

Par koordinētās jomas Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta izpratnē tvērumu

52 Pirmām kārtām, attiecībā uz jautājumu, vai koordinētā joma attiecas tikai uz prasībām un jautājumiem, ko reglamentē Direktīvas 2000/31 II un III nodaļā ietvertās saskaņošanas normas, pirmkārt, jānorāda, ka no šīs direktīvas 2. panta h) punkta i) un ii) apakšpunkta formulējuma izriet, ka šajā tiesību normā minētā koordinētā joma aptver visas prasības, kas paredzētas dalībvalstu tiesību sistēmās saistībā ar informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu vai veikšanu, izņemot prasības, kas piemērojamas precēm, preču piegādei un pakalpojumiem, kurus nepiedāvā ar elektroniskiem līdzekļiem. It īpaši šajā definīcijā koordinētā joma nav pakļauta nosacījumam, saskaņā ar kuru būtu aptvertas tikai ar minēto direktīvu saskaņotās jomas.

53 Otrkārt, attiecībā uz kontekstu, kādā iekļaujas šī tiesību norma, jānorāda, ka Direktīvas 2000/31 3. panta 3. punktā kopsakarā ar tās pielikumu ir noteikts, ka 3. panta 1. un 2. punktā paredzētais mehānisms būtībā neattiecas uz intelektuālā īpašuma tiesībām, elektroniskās naudas emisiju, pārvedamu vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem, apdrošināšanu, dažiem līgumu aspektiem un nelūgtu komerciņojumu pa elektronisko pastu pieļaujamību. Kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 62. punktā, nebūtu bijis nepieciešams izslēgt šādus aspektus no minētā mehānisma, ja koordinētā joma attiektos tikai uz prasībām un jautājumiem, kas reglamentēti šīs direktīvas II un III nodaļā.

54 Treškārt, attiecībā uz Direktīvas 2000/31 mērķi jāatgādina, ka no šīs direktīvas 1. panta 1. un 2. punkta kopsakarā ar 8. apsvērumu izriet, ka tās mērķis ir veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību. Ar to ir izveidots tiesiskais regulējums, kas nodrošina informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti starp dalībvalstīm un ko tostarp veido minētās direktīvas 3. panta 1. un

2. punktā paredzētā mehānisma piemērošana, saskaņā ar kuru koordinētajā jomā informācijas sabiedrības pakalpojumus reglamentē tikai tajā dalībvalstī, kuras teritorijā ir reģistrēti šo pakalpojumu sniedzēji. Šajā pašā direktīvā, it īpaši II un III nodaļā, arī paredzēti noteikumi, kas, ciktāl nepieciešams šā mērķa sasniegšanai, tuvina dažus valsts noteikumus, kuri piemērojami šiem pakalpojumiem.

55 Tādējādi Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkts un 3. pants, no vienas puses, un II un III nodaļas noteikumi, no otras puses, ir divi atšķirīgi, tomēr – ņemot vērā to mērķi – savstarpēji papildinoši pamati. Kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 56. punktā, šīs direktīvas 3. pantā noteiktajiem principiem vispirms ir nozīme, ja runa ir par valsts tiesību normām, attiecībā uz kurām tajā nav paredzēta saskaņošana. Šādos apstākļos, izslēdzot no koordinētās jomas jebkādas prasības vai jomas, kas nav ietvertas minētās direktīvas II un III nodaļā, nozīmētu kaitēt tās mērķim, liekot zaudēt spēku, attiecībā uz prasībām un jautājumiem, kas nav ietverti šajās nodaļās, pamatprincipiem par kontroli izcelsmes dalībvalstī un savstarpēju atzīšanu, kas noteikti minētās direktīvas 3. panta 1. un 2. punktā.

56 No tā izriet, ka Direktīvas 2000/31 2. panta h) punktā minētā koordinētā joma neaprobežojas tikai ar prasībām un jomām, ko reglamentē šīs direktīvas II un III nodaļā ietvertās saskaņošanas tiesību normas.

57 Otrām kārtām, attiecībā uz jautājumu, vai koordinētā joma ir piemērojama arī vispārīgiem un abstraktiem dalībvalstu krimināltiesību tiesiskajiem regulējumiem, kā arī valsts tiesiskajiem regulējumiem, kuriem ir sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības un drošuma mērķi, pirmkārt, jānorāda, ka no paša Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta formulējuma izriet, ka tiesiskā regulējuma vispārīgais un abstraktais raksturs nevar izslēgt šo tiesisko regulējumu no koordinētās jomas.

58 Attiecīgi no krimināltiesībām izrietošie tiesiskie regulējumi, kuriem ir iepriekš minētie mērķi, principā ietilpst koordinētajā jomā, ciktāl tajos ir paredzētas prasības par informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu vai veikšanu, kas nav izslēgtas saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta h) punkta ii) apakšpunktu. Šajā ziņā jākonstatē, ka uz pamatlietā aplūkotajiem tiesiskajiem regulējumiem acīmredzami neattiecas prasības, kas ir izslēgtas no koordinētās jomas saskaņā ar pēdējo minēto tiesību normu, piemēram, tās, kas piemērojamas pašām precēm, to piegādei vai pakalpojumiem, kurus nepiedāvā ar elektroniskiem līdzekļiem.

59 Otrkārt, attiecībā uz kontekstu, kādā iekļaujas Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkts, jānorāda, ka tikai tiesiskais regulējums, kas pieņemts nodokļu, datu aizsardzības, aizliegto vienošanos, notariāta, pārstāvības tiesā un azartspēļu jomā, ir īpaši izslēgts no šīs direktīvas piemērošanas jomas ar tās 1. panta 5. punktu. Līdz ar to, ciktāl tie neattiecas uz jomām, kas izslēgtas ar šo tiesību normu, no krimināltiesībām izrietošie tiesiskie regulējumi, kuriem ir sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības un drošuma mērķi, var ietilpt minētās direktīvas piemērošanas jomā un tādējādi koordinētajā jomā 2. panta h) punkta izpratnē.

60 Nav strīda par to, ka pamatlietās aplūkotie tiesiskie regulējumi neattiecas uz jomām, kas izslēgtas ar Direktīvas 2000/31 1. panta 5. punktu.

61 Uz šiem tiesiskajiem regulējumiem arī neattiecas Direktīvas 2000/31 pielikumā minētās un šā sprieduma 53. punktā atgādinātās atkāpes, kas skar gadījumus, kuros saskaņā ar šīs direktīvas 3. panta 3. punktu tās 3. panta 1. un 2. punkts nav piemērojams. Kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 62. punktā, tam, ka šajā pielikumā dažas jomas, kas nav saskaņotas ar minēto

direktīvu, ir skaidri izslēgtas no 1. un 2. punktā paredzētā mehānisma, ir galīgs raksturs, un tas nozīmē, ka citas nesaskaņotās jomas, piemēram, krimināltiesības, kā arī sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības un drošuma aizsardzība, ietilpst koordinētajā jomā un šajā mehānismā.

62 Turklāt it īpaši attiecībā uz valsts tiesisko regulējumu, kam ir sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības un drošuma mērķi, šo interpretāciju apstiprina Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā ietvertā tiesību norma, saskaņā ar kuru dalībvalstis, ievērojot noteiktus nosacījumus, var veikt pasākumus, lai atkāptos no 3. panta 2. punkta, ciktāl šie pasākumi ir vajadzīgi sabiedriskās kārtības un sabiedrības drošības, tostarp valsts drošības aizsardzības, dēļ. Tādējādi pašā šajā tiesību normā ir paredzēta iespēja dalībvalstīm, kas nav dalībvalsts, kuras teritorijā reģistrēts informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējs, veikt pasākumus, kas ietilpst koordinētajā jomā, ja tie nepieciešami kāda šāda iemesla dēļ.

63 Attiecībā uz tiesisko regulējumu, kas izriet no krimināltiesībām, Direktīvas 2000/31 8. apsvērumā noteikts, ka šīs direktīvas mērķis ir nodrošināt informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti, nevis saskaņot "pašu" krimināltiesību jomu. Minētajā direktīvā dalībvalstu tiesību sistēmās paredzētās krimināltiesību prasības, kas piemērojamas informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem vai minētajiem pakalpojumiem, nav pakļautas nekādai saskaņošanai. Šīs pašas direktīvas 26. apsvērumā precizēts, ka saskaņā ar tajā paredzētajiem nosacījumiem dalībvalstis var piemērot savus valsts krimināltiesību un procesuālo tiesību noteikumus. Tādējādi ar Direktīvu 2000/31 veiktā nošķiršana starp atsevišķu šīs direktīvas 1. panta 2. punktā minēto valsts tiesību normu tuvināšanu, no vienas puses, un 2. panta h) punktā definēto koordinēto jomu, no otras puses, atbalsta secinājumu, ka, lai gan krimināltiesību normas nav saskaņotas, tās var ietilpt šajā koordinētajā jomā.

64 Treškārt, vispārēji izslēdzot no koordinētās jomas jebkādu no krimināltiesībām izrietošu tiesisko regulējumu un/vai tādu tiesisko regulējumu, kam ir sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības un drošuma mērķi, ja nav skaidru Savienības likumdevēja norāžu kā vien šā sprieduma 58.–61. punktā minētās, tiktu apdraudēts mērķis nodrošināt informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti.

65 Šādos apstākļos Direktīva 2000/31 attiecas uz tiesību normām, kurās ir noteiktas prasības informācijas sabiedrības pakalpojumu darbības sākšanai vai veikšanai neatkarīgi no to rakstura vai jomas, kurā tās ietilpst saskaņā ar valsts tiesībām, izņemot prasības vai jomas, kas saskaņā ar šīs direktīvas 1. panta 5. punktu, 2. panta h) punkta ii) apakšpunktu vai 3. panta 3. punktu ir skaidri izslēgtas no tās piemērošanas jomas, no koordinētās jomas vai no 3. panta 1. un 2. punktā minētā mehānisma. Līdz ar to no krimināltiesībām izrietošais valsts tiesiskais regulējums un/vai tāds tiesiskais regulējums, kam ir sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības un drošuma mērķi, pats par sevi nav izslēgts no koordinētās jomas tvēruma.

66 Tādējādi no šā sprieduma 57.–65. punkta izriet, ka pamatlietās aplūkotie tiesiskie regulējumi ietilpst koordinētajā jomā, ja vien tie ietver šādas prasības attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojumu darbības sākšanu vai veikšanu Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta i) apakšpunkta izpratnē.

Par prasības Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta i) apakšpunkta izpratnē esību

67 Attiecībā uz lietu C-188/24 jāatgādina, ka Tiesa jau ir nospriedusi, ka valsts pasākums, ar kuru informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzējam noteikts – izmantojot pienākumu sniegt informāciju – paredzēt nosacījumus piekļuvei tā pakalpojumam, ir prasība attiecībā uz darbības

veikšanu Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta i) apakšpunkta izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 1. oktobris, A (Zāļu reklāma un tirdzniecība tiešsaistē), C-649/18, EU:C:2020:764, 88. punkts).

68 Informācijas sabiedrības pakalpojuma lietotāju vecuma pārbaudes mehānisma, kas ļauj piekļūt pornogrāfiskam saturam, mērķis ir paredzēt nosacījumus lietotāju piekļuvei šim pakalpojumam.

69 Attiecībā uz lietu C-190/24 jānorāda, ka aizliegums ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoram izplatīt tālāk informāciju, ko tā lietotāji nosūtījuši par noteiktām pārbaudēm uz ceļiem, nozīmē ierobežot šāda pakalpojuma, kura mērķis ir darīt zināmu tā lietotājiem ceļu informāciju, ierastās funkcijas. Tātad šāds aizliegums ir prasība attiecībā uz šā pakalpojuma saturu.

70 No tā izriet, ka pamatlietās aplūkotajos tiesiskajos regulējumos ir ietvertas prasības attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojumu sniegšanas darbības veikšanu Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta i) apakšpunkta otrā ievilkuma izpratnē. Tātad šie tiesiskie regulējumi ietilpst koordinētajā jomā, kā arī šīs direktīvas 3. panta 1. un 2. punktā paredzētajā mehānismā.

Par Direktīvas 2000/31 3. panta 1. un 2. punktā paredzēto mehānismu

71 Kā izriet no šā sprieduma 45.–49., 54. un 55. punkta, piemērojot šo mehānismu, kas balstīts uz Direktīvas 2000/31 3. panta 1. un 2. punktā noteiktajiem uzraudzības izcelsmes dalībvalstī un savstarpējās atzīšanas pamatprincipiem, koordinētajā jomā informācijas sabiedrības pakalpojumus reglamentē tikai tajā dalībvalstī, kuras teritorijā reģistrēti šo pakalpojumu sniedzēji.

72 It īpaši 3. panta 2. punktā paredzēts, ka dalībvalstis koordinētajā jomā noteiktu iemeslu dēļ nedrīkst ierobežot brīvību piedāvāt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts.

73 Šādos apstākļos jāpārbauda, vai pamatlietās aplūkotie tiesiskie regulējumi ierobežo šo pakalpojumu brīvu apriti.

74 Šajā ziņā no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka lietā C-188/24 aplūkotais tiesiskais regulējums pornogrāfiska satura vietņu operatoriem uzliek pienākumu nodrošināt lietotāju piekļuvi šīm vietnēm tikai pēc lietotāju vecuma pārbaudes mehānisma izmantošanas, kura mērķis ir liegt piekļuvi nepilngadīgajiem, paredzot administratīvus sodus un krimināsodus par tā neievērošanu. Tādējādi pienākums paredzēt šādu mehānismu, ciktāl tas ir piemērojams šo pakalpojumu sniedzējiem, kuri reģistrēti citās dalībvalstīs, ir minēto pakalpojumu brīvas aprites ierobežojums Direktīvas 2000/31 3. panta 1. un 2. punkta izpratnē.

75 Attiecībā uz lietā C-190/24 aplūkoto tiesisko regulējumu jānorāda, ka šajā tiesiskajā regulējumā ir paredzēta iespēja aizliegt ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoram izplatīt tālāk tā lietotāju sniegto informāciju par noteiktām pārbaudēm uz ceļiem, pretējā gadījumā par to paredzēts krimināsods. Tātad šie operatori, pamatojoties uz minēto tiesisko regulējumu, var būt spiesti ierobežot šā pakalpojuma funkcionalitāti Francijas teritorijā.

76 Šajā ziņā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka Dekrēts Nr. 2021-468, ar ko īsteno Ceļu satiksmes noteikumu L. 130-11. pantu, ir piemērojams visiem ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektronisko pakalpojumu operatoriem neatkarīgi no tā, vai tie reģistrēti Francijas vai citas dalībvalsts teritorijā.

77 Līdz ar to jākonstatē, ka šis tiesiskais regulējums, ciktāl tas piemērojams arī šāda pakalpojuma operatoriem, kas reģistrēti citās dalībvalstīs, var nozīmēt šā pakalpojuma brīvas aprites ierobežojumu.

78 Kad tas ir precizēts, jāatgādina, ka Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā ar zināmiem nosacījumiem ir atļauts atkāpties no 3. panta 2. punktā paredzētā principa. Tāpēc jāpārbauda, vai pamatlietās aplūkotie tiesiskie regulējumi var atbilst šiem nosacījumiem.

Par Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētās atkāpes nosacījumiem

79 Pirmkārt, jāatgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunktu dalībvalstis attiecībā uz konkrētu informācijas sabiedrības pakalpojumu var veikt pasākumus, kas uzskatāmi par atkāpi no 3. panta 2. punkta, ar nosacījumu – vispirms –, ka šie pasākumi ir nepieciešami, lai nodrošinātu sabiedrisko kārtību, sabiedrības veselības aizsardzību, sabiedrības drošību vai patērētāju aizsardzību, turpinājumā – ka šie pasākumi tiek veikti attiecībā pret tādu informācijas sabiedrības pakalpojumu, kas faktiski grauj šos mērķus vai rada nopietnu un ievērojamu risku šiem mērķiem, un – visbeidzot – ka šie pasākumi ir samērīgi ar minētajiem mērķiem (spriedums, 2026. gada 21. aprīlis, Komisija/Ungārija (Savienības vērtības), C-769/22, EU:C:2026:326, 303. punkts un tajā minētā judikatūra).

80 Otrkārt, šīs direktīvas 3. panta 4. punkta b) apakšpunktā šī iespēja ir pakļauta procesuāla rakstura sistēmas ievērošanai, proti, nesekmīgam uzaicinājumam attiecīgo pakalpojumu sniedzēju reģistrācijas dalībvalstij veikt pietiekamus pasākumus, kā arī paziņojumam reģistrācijas dalībvalstij un Komisijai par nolūku veikt šādus pasākumus.

81 Attiecībā uz pirmo no Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunktā uzskaitītajiem nosacījumiem jāpārbauda, vai pamatlietās aplūkoto tiesisko regulējumu mērķi atbilst šajā tiesību normā paredzētajiem mērķiem un vai var uzskatīt, ka ar šiem tiesiskajiem regulējumiem noteiktie pasākumi ir nepieciešami, lai nodrošinātu šos mērķus.

82 Attiecībā uz lietā C-188/24 aplūkoto tiesisko regulējumu no Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta i) punkta pirmā ievilkuma izriet, ka tajā ietvertais jēdziens "sabiedriskā kārtība" tostarp attiecas uz nepilngadīgo aizsardzību un cīņu pret cilvēka cieņas aizskārumu, kas atbilst šā tiesiskā regulējuma mērķiem.

83 Attiecībā uz lietā C-190/24 aplūkoto tiesisko regulējumu jānorāda, ka – papildus sabiedriskajai kārtībai un it īpaši Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta i) punkta pirmajā ievilkumā paredzētajai kriminālpārkāpumu novēršanai, izmeklēšanai, atklāšanai un kriminālvajāšanai – sabiedrības drošība un valsts drošība savukārt ir ietvertas šīs tiesību normas trešajā ievilkumā. Tādējādi sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības un drošuma apsvērumi var pamatot tādus aizliegumus izplatīt tālāk informāciju par pārbaudēm uz ceļiem, kādi paredzēti šajā tiesiskajā regulējumā.

84 Attiecībā uz otro no Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunktā uzskaitītajiem nosacījumiem, saskaņā ar kuru pasākumi, ar kuriem atkāpjas no minētā 3. panta 2. punkta, jāveic attiecībā uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu, kas faktiski apdraud šā sprieduma 81.–83. punktā minētos mērķus vai rada nopietnu un ievērojamu kaitējuma risku šiem mērķiem, jāatgādina, ka šis nosacījums jāinterpretē tādējādi, ka tas neatbilst vispārīgiem un abstraktiem pasākumiem, kuri attiecas uz konkrētu informācijas sabiedrības pakalpojumu vispārīgu kategoriju un ir vienādi piemērojami visiem šīs pakalpojumu kategorijas pakalpojumu sniedzējiem

(šajā nozīmē skat. spriedumus, 2023. gada 9. novembris, *Google Ireland* u.c., C-376/22, EU:C:2023:835, 60. punkts; 2024. gada 30. maijs, *Airbnb Ireland* un *Amazon Services Europe*, C-662/22 un C-667/22, EU:C:2024:432, 70. punkts, kā arī 2026. gada 21. aprīlis, Komisija/Ungārija (Savienības vērtības), C-769/22, EU:C:2026:326, 309. punkts).

85 Šajā gadījumā, runājot par lietā C-188/24 aplūkoto tiesisko regulējumu, no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka Kriminālkodeksa 227-24. pantā ikvienai personai vispārīgi ir aizliegts izgatavot, pārvietot vai izplatīt, izmantojot jebkādus līdzekļus un neatkarīgi no datu nesēja, noteiktu saturu vai ziņojumus, ko var redzēt vai uztvert nepilngadīgie. Tādējādi saskaņā ar šā sprieduma iepriekšējā punktā minēto judikatūru runa ir par vispārīgu un abstraktu tiesisko regulējumu, kas tostarp attiecas uz virkni informācijas sabiedrības pakalpojumu kategoriju, kuras ir aprakstītas tādā veidā, kas vienādi piemērojams pakalpojumu sniedzējiem, kuri ietilpst šajās kategorijās un kuri attiecīgā gadījumā ir reģistrēti citā dalībvalstī. Tāpēc šāds tiesiskais regulējums nevar atbilst otrajam Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunktā uzskaitītajam nosacījumam.

86 Ņemot to vērā, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka papildus Krimināllikumā noteiktajam vispārīgajam aizliegumam Likuma Nr. 2020-936 23. pantā paredzēts, ka noteikta administratīvā iestāde, proti, *ARCOM* priekšsēdētājs, izdod individuālu brīdinājumu publisku tiešsaistes komunikāciju pakalpojumu sniedzējam, kurš izplata pornogrāfisku saturu, veikt visus pasākumus, kas varētu liegt nepilngadīgo piekļuvi šim saturam. Turklāt gadījumā, ja pakalpojumu sniedzējs brīdinājumu neievēro, šī administratīvā iestāde var celt prasību tiesā, lai panāktu, ka tiek veikti tehniski pasākumi, kuru mērķis ir kavēt minētā satura izplatīšanu.

87 Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunktā nav izslēgts, ka dalībvalsts var pieņemt tiesību normas, kurās, ievērojot minētajā tiesību normā paredzētos nosacījumus, ir noteikts individuāls brīdinājums tādiem informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzējiem kā, piemēram, publisku komunikāciju pakalpojumu, ar kuriem izplata pornogrāfisku saturu, sniedzēji. Šādus brīdinājumus, ņemot vērā to individualizēto raksturu, tātad var kvalificēt kā pasākumus, kas veikti attiecībā uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu, kurš apdraud šā sprieduma 82. punktā minētos mērķus vai rada nopietnu un ievērojamu apdraudējuma risku šiem mērķiem šīs tiesību normas izpratnē.

88 Attiecībā uz lietā C-190/24 aplūkoto tiesisko regulējumu no Ceļu satiksmes noteikumu L. 130-11. panta, kā arī no Dekrēta Nr. 2021-468 izriet, ka kompetentā administratīvā iestāde var aizliegt jebkuram ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoram, izmantojot šo pakalpojumu, izplatīt tālāk jebkuru šā pakalpojuma lietotāju sniegtu ziņojumu vai norādi, ja tālākizplatīšana var ļaut citiem lietotājiem izvairīties no noteiktām pārbaudēm uz ceļiem.

89 Šajā ziņā Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkts ļauj valstij pieņemt tiesisko regulējumu, kurā paredzēts veikt pasākumus pret noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu, kas apdraud šā sprieduma 83. punktā minētos mērķus vai rada nopietnu un ievērojamu apdraudējuma risku šiem mērķiem šīs tiesību normas izpratnē.

90 No tā izriet, ka pasākumus, kurus var veikt saskaņā ar šā sprieduma 85. un 88. punktā minēto tiesisko regulējumu, piemēram, individuālus brīdinājumus publisku komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem, kuri izplatīta pornogrāfisku saturu, vai konkrēta pakalpojuma sniedzējam adresētus

lēmumus aizliegt izplatīt tālāk noteiktu informāciju, var uzskatīt par pasākumiem, kas veikti pret konkrētu informācijas sabiedrības pakalpojumu Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

91 Attiecībā uz trešo Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunktā uzskaitīto nosacījumu, proti, veikto pasākumu samērīgumu ar pamatlietās aplūkoto tiesisko regulējumu mērķiem, attiecībā uz lietu C-188/24 jānorāda, ka Direktīvas 2010/13 28.b panta 3. punkta f) apakšpunktā – kas no 2020. gada 19. septembra *ratione temporis* piemērojams tādiem pakalpojumiem, kuru priekšmets ir raidījumu un video izplatīšana, un šajā lietā aplūkotie tādi ir, – video koplietošanas platformas lietotāju vecuma pārbaudes sistēmas ieviešana ir identificēta kā tāda, kas ļauj aizsargāt nepilngadīgos no satura, kas var kaitēt viņu fiziskajai, garīgajai vai morālajai attīstībai.

92 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Hartas 1. pantu cilvēka cieņa ir neaizskarama. Tā jārespektē un jāaizsargā. Turklāt Hartas 24. panta 1. punktā paredzēts, ka bērniem tostarp ir tiesības uz viņu labklājībai nepieciešamo aizsardzību.

93 Direktīvas 2010/13 59. apsvērumā ir atspoguļots no Hartas 1. un 24. panta izrietošo tiesību uz cilvēka cieņu un bērna labāko interešu ievērošanas fundamentālais raksturs, jo tajā uzsvērts, cik svarīgi ir aizsargāt nepilngadīgo fizisko, garīgo un morālo attīstību, kā arī aizsargāt cilvēka cieņu visos audiovizuālo mediju pakalpojumos. Šis nozīmīgums, kā izriet no šīs direktīvas 6.a un 28.b panta, prasa, lai dalībvalstis, īstenojot Direktīvas 2000/31 un 2010/13 un piemērojot savstarpējās atzīšanas principu, nodrošinātu, ka nepilngadīgajiem faktiski tiek liegta piekļuve pornogrāfiskam saturam.

94 No tā izriet, ka valsts pasākums, ar kuru konkrēta pakalpojuma sniedzējam noteikts pienākums ieviest pornogrāfiska satura vietņu lietotāju vecuma pārbaudes sistēmu, jāuzskata par samērīgu ar nepilngadīgo un cilvēka cieņas aizsardzības mērķi Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta izpratnē, ja šis pakalpojumu sniedzējs nav veicis Direktīvas 2010/13 28.b pantā paredzētos atbilstošos pasākumus.

95 Turklāt ar Regulas 2024/1083 15. pantu, kas no 2025. gada 8. maija *ratione temporis* piemērojams lietā C-188/24 aplūkotajiem pakalpojumiem, tika izveidota strukturēta sadarbība starp pieprasītājām iestādēm un pieprasījuma saņēmējām iestādēm, un tas ļauj pieprasījuma saņēmējai iestādei veikt nepieciešamas un samērīgas darbības, lai izpildītu pienākumus, kas noteikti saskaņā ar Direktīvas 2010/13 28.b panta 1.–3. punktu. Kā izriet no šīs regulas 45. apsvēruma, ja ar 15. pantu ieviestā mehānisma izmantošana nenoved pie izlīguma starp dalībvalstīm, brīvību sniegt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts var ierobežot tikai tad, ja ir izpildīti Direktīvas 2000/31 3. pantā izklāstītie nosacījumi un ievērota šajā pantā izklāstītā procedūra.

96 Attiecībā uz lietu C-190/24, neskarot pārbaudi, kas jāveic iesniedzējtiesai, šķiet, ka šajā lietā aplūkotajā tiesiskajā regulējumā paredzētā tālākizplatīšanas aizlieguma iespēja ir samērīga ar šajā tiesiskajā regulējumā izvirzītajiem sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības un drošuma mērķiem.

97 Tomēr tāds tiesiskais regulējums kā lietās C-188/24 un C-190/24 aplūkotais var tikt īstenots tikai tad, ja tiek nodrošināta Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta b) apakšpunktā paredzēto procesuālo pienākumu ievērošana.

98 Attiecībā uz šiem procesuālajiem pienākumiem, proti, prasību iesniegt iepriekšēju un nesekmīgu lūgumu attiecīgā pakalpojumu sniedzēja reģistrācijas dalībvalstij, lai šis pakalpojumu sniedzējs pats veiktu pasākumus, un pienākumu iepriekš paziņot Komisijai un šai dalībvalstij, jāatgādina, ka šie pienākumi ir būtiskas procesuālas prasības, kas pamato nepaziņotu pasākumu, kuri ierobežo informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti, neattiecināmību uz privātpersonām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 19. decembris, *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, 94. punkts).

99 Attiecībā uz lietu C-190/24, protams, no Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta b) apakšpunktā ietvertās frāzes "neskarot" izriet, ka šajā tiesību normā paredzētie procesuālie pienākumi neattiecas uz tiesvedību, tostarp pirmstiesas procesu un kriminālizmeklēšanas laikā veiktajām darbībām, un to apstiprina arī šīs direktīvas 26. apsvērums attiecībā uz paziņošanas pienākumu Komisijai.

100 Tomēr jākonstatē – bet tas jāpārbauda iesniedzējtiesai –, ka minētajā lietā aplūkotajā tiesiskajā regulējumā paredzētie tālākizplatīšanas aizliegumi paši par sevi nav šādi procesi un darbības, ja vien pārbaudi uz ceļa, uz kuru attiecas aizliegums, nav noteikts veikt kriminālizmeklēšanas ietvaros.

101 To ņemot vērā, dalībvalsts saskaņā ar Direktīvas 2000/31 3. panta 5. punktu steidzamības gadījumā var atkāpties no šīs direktīvas 3. panta 4. punkta b) apakšpunktā paredzētajiem procesuālajiem pienākumiem. Šādā gadījumā par pasākumiem jāpaziņo visīsākajā iespējamā laikā, norādot iemeslu, kādēļ dalībvalsts uzskata, ka gadījums ir steidzams.

102 Iesniedzējtiesai attiecīgā gadījumā jāpārbauda, vai ir izpildīti Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā vai 3. panta 5. punktā paredzētie nosacījumi.

103 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo, otro un trešo jautājumu lietā C-188/24 un uz pirmo un otro jautājumu lietā C-190/24 jāatbild, ka Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkts un 3. pants jāinterpretē tādējādi, ka:

– koordinētā joma, kas minēta pirmajā no šīm tiesību normām, neaprobežojas tikai ar prasībām un jomām, ko reglamentē šīs direktīvas II un III nodaļas saskaņošanas tiesību normas, un tā var ietvert gan vispārīgus un abstraktus no krimināltiesībām izrietošus tiesiskos regulējumus, gan tiesisko regulējumu, kam ir sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības un drošuma mērķi, ciktāl šajos tiesiskajos regulējumos ir paredzētas prasības informācijas sabiedrības pakalpojumu darbības sākšanai vai veikšanai, kuras nav izslēgtas no koordinētās jomas saskaņā ar 2. panta h) punkta ii) apakšpunktu un attiecas uz jomām, kas nav izslēgtas ne no minētās direktīvas piemērošanas jomas saskaņā ar 1. panta 5. punktu, ne no 3. panta 1. un 2. punktā minētā mehānisma saskaņā ar šā panta 3. punktu;

– tie nepieļauj, ka dalībvalsts citās dalībvalstīs reģistrētiem informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem piemēro no krimināltiesībām izrietošu vispārīgu un abstraktu pienākumu, kura mērķis ir novērst nepilngadīgo piekļuvi pornogrāfiskam saturam;

– tie pieļauj, ka dalībvalsts, ievērojot Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētos nosacījumus kopsakarā ar Hartas 1. un 24. pantu un neskarot šīs direktīvas 3. panta 5. punkta piemērošanu, paredz veikt pasākumus, lai noteiktu pienākumu konkrēta pakalpojuma sniedzējiem, kas reģistrēti citās dalībvalstīs, ieviest pornogrāfiska satura vietņu lietotāju

vecuma pārbaudes sistēmu, ja šie pakalpojumu sniedzēji nav veikuši Direktīvas 2010/13 28.b pantā paredzētos atbilstošos pasākumus;

– tie pieļauj, ka dalībvalsts, ievērojot Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētos nosacījumus un neskarot 3. panta 5. punkta piemērošanu, paredz veikt pasākumus, kuru mērķis ir sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības vai drošuma apsvērumu dēļ aizliegt citās dalībvalstīs reģistrētiem konkrēta pakalpojuma sniedzējiem izplatīt tālāk informāciju par noteiktām pārbaudēm uz ceļiem.

Par trešo jautājumu lietā C-190/24

104 Ar trešo jautājumu lietā C-190/24 iesniedzējtiesa vaicā Tiesai par Direktīvas 2000/31 15. panta 1. punkta interpretāciju. No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma, kā arī no Tiesai iesniegtajiem rakstveida un mutvārdu apsvērumiem šajā lietā izriet, ka šis jautājums ir balstīts uz premisu, ka ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operatoram ir piemērojams Direktīvas 2000/31 14. pants.

105 Šādos apstākļos jāuzskata, ka ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkts un 15. panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operators ietilpst šo tiesību normu piemērošanas jomā, un vai 15. panta 1. punkts nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, ar kuru šim operatoram atļauts aizliegt izplatīt tālāk informāciju par noteiktām pārbaudēm uz ceļiem.

106 Pirmām kārtām, Direktīvas 2000/31 14. pants attiecas uz glabāšanu, proti, kā izriet no 14. panta 1. punkta, uz "informācijas sabiedrības pakalpojum[u], kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšanas". Šī definīcija neizslēdz, ka pakalpojums, kura mērķis ir arī šādas informācijas izplatīšana vai kopīgošana, noteiktos apstākļos var ietilpt jēdzienā "glabāšana" (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 16. februāris, *SABAM*, C-360/10, EU:C:2012:85, 27. punkts; 2021. gada 22. jūnijs, *YouTube* un *Cyando*, C-682/18 un C-683/18, EU:C:2021:503, 106. punkts, kā arī 2022. gada 26. aprīlis, Polija/Parlaments un Padome, C-401/19, EU:C:2022:297, 28. punkts).

107 Tomēr tas, ka operatora sniegtais pakalpojums ietver tam nodotās informācijas glabāšanu, pats par sevi nav pietiekami, lai atzītu, ka šis pakalpojums jebkādos apstākļos ietilpst Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta piemērošanas jomā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 12. jūlijs, *L'Oréal* u.c., C-324/09, EU:C:2011:474, 111. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

108 Šajā ziņā jāatgādina – lai tas tā būtu, ir būtiski, lai attiecīgā pakalpojuma sniedzējs būtu "starpnieks" Direktīvas 2000/31 II nodaļas 4. iedaļas noteikumu izpratnē. Kā norādīts 42. apsvērumā, izņēmumi no šīs direktīvas, tostarp 14. panta, radītajām saistībām attiecas vienīgi uz gadījumiem, kad pakalpojumu sniedzēju darbība ir ierobežota līdz darbības tehniskajam procesam un pieejas sniegšanai komunikāciju tīklam. Tāpat arī atbilstoši 42. apsvērumam šīs darbības ir tikai tehniskas, automātiskas un pasīvas, kas netieši norāda, ka informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēji nedz pārzina, nedz arī kontrolē informāciju, ko pārraida vai uzglabā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 22. jūnijs, *YouTube* un *Cyando*, C-682/18 un C-683/18, EU:C:2021:503, 105. punkts).

109 Tādējādi, lai novērtētu, vai šāda pakalpojuma sniedzēju saskaņā ar Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punktu var atbrīvot no atbildības par uzglabāto saturu, jāpārbauda, vai šā pakalpojumu sniedzēja veiktā loma ir neitrāla, proti, vai tā rīcība ir tikai tehniska, automātiska un pasīva, kas nozīmē, ka tas nepārzina vai nekontrolē saturu, kuru tas uzglabā, vai, tieši pretēji, šim pakalpojumu sniedzējam ir aktīva loma, kas tam ļauj pārzināt vai kontrolēt šo saturu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 22. jūnijs, *YouTube* un *Cyando*, C-682/18 un C-683/18, EU:C:2021:503, 106. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

110 Ņemot vērā Direktīvas 2000/31 42. apsvērumu, abi šie nosacījumi saistībā ar pārzināšanu un kontroli jāsaprot kā alternatīvi un autonomi viens no otra. Līdz ar to informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzējs, kas kontrolē uzglabāto informāciju, ir izslēgts no šīs direktīvas 14. panta 1. punkta piemērošanas, pat ja tas neiepazīstas ar šo informāciju tās apstrādes automatizācijas dēļ.

111 Kā ģenerāladvokāts būtībā norādījis secinājumu 239. punktā, šāds pakalpojumu sniedzējs kontrolē uzglabāto informāciju, tostarp ar izmantotā algoritma palīdzību. Tā kā tas, izmantojot šo algoritmu, ir iepriekš noteicis šādas informācijas izplatīšanas vai neizplatīšanas nosacījumus, nav nozīmes tam, ka šis pakalpojumu sniedzējs pats neveic papildu darbības, kuru rezultātā tiek veicināta, grozīta vai dzēsta uzglabātā informācija, lai to izplatītu.

112 Šajā ziņā jāprecizē – lai gan papildus vienkāršai informācijas klasificēšanai un indeksācijai, lai uzlabotu tās pieejamību, izmantotais algoritms operatora vai tā pakalpojuma interesēs nosaka, ar kādiem nosacījumiem, kādā veidā un kādā prioritārā secībā šo informāciju izplata vai neizplata, minētais pakalpojumu sniedzējs īsteno kontroli pār šo informāciju, līdz ar to tā piedāvātais pakalpojums nevar tikt kvalificēts kā "informācijas sabiedrības pakalpojums, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšanas" Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2010. gada 23. marts, *Google France* un *Google*, no C-236/08 līdz C-238/08, EU:C:2010:159, 115. un 117. punkts; 2011. gada 12. jūlijs, *L'Oréal* u.c., C-324/09, EU:C:2011:474, 116. punkts, kā arī 2021. gada 22. jūnijs, *YouTube* un *Cyando*, C-682/18 un C-683/18, EU:C:2021:503, 114. punkts).

113 Šādā gadījumā saskaņā ar Direktīvas 2000/31 15. panta 1. punkta formulējumu, kas pakārto tā piemērošanu nosacījumam, ka pastāv tostarp šīs direktīvas 14. pantā minēto pakalpojumu sniegšana, tajā dalībvalstīm noteiktie pienākumi nav piemērojami šāda pakalpojuma sniedzējam, kurš īsteno kontroli šā sprieduma iepriekšējā punkta izpratnē.

114 Šajā ziņā nepieciešamās pārbaudes jāveic iesniedzējtiesai.

115 Otrām kārtām, ja iesniedzējtiesa secinātu, ka tāda pakalpojuma sniedzēja kā *Coyote System* loma ir neitrāla šā sprieduma 109. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē un ka tā piedāvātais pakalpojums tātad var tikt kvalificēts kā "informācijas sabiedrības pakalpojums, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšanas" Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta izpratnē, tai būtu jāpārbauda, vai uz šādu pakalpojumu sniedzēju var attiekties tālākizplatīšanas aizliegums attiecībā uz noteiktām pārbaudēm uz ceļiem saskaņā ar 14. panta 3. punktu un vai šāds aizliegums ir saderīgs ar šīs direktīvas 15. panta 1. punktu.

116 Pirmkārt, attiecībā uz Direktīvas 2000/31 14. panta 3. punktu šajā tiesību normā ir noteikts, ka 14. pants neietekmē tiesas vai administratīvās iestādes tiesības saskaņā ar dalībvalstu juridisko sistēmu pieprasīt pakalpojuma sniedzējam izbeigt vai novērst likuma pārkāpumu. Tiesa ir precizējusi, ka šāds rīkojums var tikt izdots arī gadījumā, ja pakalpojumu sniedzējs netiek uzskatīts par atbildīgu 14. panta 1. punkta izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada

3. oktobris, *Glawischnig-Piesczek*, C-18/18, EU:C:2019:821, 24. un 25. punkts, kā arī 2021. gada 22. jūnijs, *YouTube* un *Cyando*, C-682/18 un C-683/18, EU:C:2021:503, 131. punkts). Turklāt, kā noteikts šīs direktīvas 14. panta 3. punktā, tas neietekmē arī dalībvalstu iespēju ieviest procedūras, kas regulē glabātās informācijas izņemšanu vai pieejas liegšanu tai.

117 Direktīvas 2000/31 14. panta 3. punkts kopsakarā ar šā panta 1. punktu jāsaprot tādējādi, ka tas attiecas uz rīkojumiem, kuru mērķis ir panākt, lai informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzējs minētā 1. punkta izpratnē izbeigtu jebkādu pārkāpumu no pakalpojuma saņēmēja puses, kas radies it īpaši tā vietnē vai platformā uzglabātas nelikumīgas informācijas dēļ, izņemot šo informāciju vai bloķējot piekļuvi, vai novēršot jebkādu citu šāda veida pārkāpumu, it īpaši – izņemot tādu nelikumīgu informāciju vai bloķējot tai piekļuvi, kuras saturs ir identisks vai līdzvērtīgs informācijai, kas jau tikusi atzīta par nelikumīgu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 3. oktobris, *Glawischnig-Piesczek*, C-18/18, EU:C:2019:821, 24. un 37. punkts).

118 Iesniedzējtiesai it īpaši jāpārbauda, vai pamatlietā aplūkotajā tiesiskajā regulējumā paredzētā aizlieguma izplatīt tālāk informāciju par noteiktām pārbaudēm uz ceļiem mērķis ir bloķēt piekļuvi *Coyote System* platformā glabātajai nelikumīgajai informācijai vai izbeigt pakalpojuma lietotāju nelikumīgo darbību vai pārkāpumu, vai arī novērst šādu darbību vai pārkāpumu Direktīvas 2000/31 14. panta 3. punkta izpratnē.

119 Otrkārt, attiecībā uz to, vai šāds tiesiskais regulējums ir pretrunā Direktīvas 2000/31 15. panta 1. punktam, jāatgādina, ka aizliegums dalībvalstīm noteikt starpnieku pakalpojumu sniedzējiem vispārēju pārraudzības pienākumu ir precizēts šīs direktīvas 47. apsvērumā tādējādi, ka tas neattiecas uz pārraudzības pienākumu "īpašos gadījumos" un jo īpaši neietekmē valstu iestāžu rīkojumus saskaņā ar valsts tiesību aktiem, kas izdoti šādos gadījumos (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 3. oktobris, *Glawischnig-Piesczek*, C-18/18, EU:C:2019:821, 34. punkts).

120 Šajā ziņā Tiesa jau ir nospriedusi, ka glabāšanas pakalpojuma sniedzējam adresēts rīkojums dzēst precīzus glabātā satura elementus, kas ir identisks vai analogs saturam, kuru valsts tiesa atzinusi par nelikumīgu, šim glabāšanas pakalpojuma sniedzējam neuzliek pienākumu vispārīgi uzraudzīt tā uzglabāto informāciju. It īpaši šāds rīkojums neuzliek glabāšanas pakalpojuma sniedzējam pienākumu veikt saglabātā satura autonomu vērtējumu, jo tas var aprobežoties ar rīkojumā norādītā satura identificēšanu, izmantojot automatizētu meklēšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 3. oktobris, *Glawischnig-Piesczek*, C-18/18, EU:C:2019:821, 46. un 47. punkts).

121 Iesniedzējtiesa skaidri uzsver, ka ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātas vadītāja vai navigācijas palīgsistēmas elektroniska pakalpojuma operators var izpildīt pamatlietā aplūkotajā tiesiskajā regulējumā paredzētos aizliegumus izplatīt tālāk informāciju par noteiktām pārbaudēm uz ceļiem, neiepazīstoties ar šā pakalpojuma lietotāju, kuri ziņo par šādām pārbaudēm uz ceļiem, nosūtīto ziņojumu saturu. Tāpēc ir skaidrs, ka informācija, uz kuru attiecas tālākizplatīšanas aizliegumi, ir ierobežota tādējādi, ka attiecīgais operators var automātiski liegt tās izplatīšanu tālāk.

122 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz trešo jautājumu lietā C-190/24 jāatbild, ka Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkts un 15. panta 1. punkts jāinterpretē tādējādi, ka:

– tad, ja, izmantojot algoritmu, tāda informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzējs, kas tostarp ietver pakalpojuma saņēmēja sniegtās informācijas glabāšanu, savās vai sava pakalpojuma interesēs nosaka, ar kādiem nosacījumiem, kādā veidā un kādā prioritārā secībā šī informācija tiek izplatīta šā pakalpojuma ietvaros vai netiek izplatīta, tas īsteno kontroli pār šo informāciju,

tāpēc to nevar kvalificēt kā "informācijas sabiedrības pakalpojuma, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšanas", sniedzēju 14. panta 1. punkta izpratnē, un tāpēc 15. panta 1. punkts tam nav piemērojams;

– tie pieļauj, ka dalībvalsts sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības vai drošuma apsvērumu dēļ tāda elektroniskā pakalpojuma – kurš var tikt kvalificēts kā "informācijas sabiedrības pakalpojums, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšanas" minētā 14. panta 1. punkta izpratnē, – operatoram aizliedz izplatīt tālāk informāciju par noteiktām pārbaudēm uz ceļiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

123 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) 2. panta h) punkts un 3. pants

jāinterpretē tādējādi, ka

– **koordinētā joma, kas minēta pirmajā no šīm tiesību normām, neaprobežojas tikai ar prasībām un jomām, ko reglamentē šīs direktīvas II un III nodaļas saskaņošanas tiesību normas, un tā var ietvert gan vispārīgus un abstraktus no krimināltiesībām izrietošus tiesiskos regulējumus, gan tiesisko regulējumu, kam ir sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības un drošuma mērķi, ciktāl šajos tiesiskajos regulējumos ir paredzētas prasības informācijas sabiedrības pakalpojumu darbības sākšanai vai veikšanai, kuras nav izslēgtas no koordinētās jomas saskaņā ar 2. panta h) punkta ii) apakšpunktu un attiecas uz jomām, kas nav izslēgtas ne no minētās direktīvas piemērošanas jomas saskaņā ar 1. panta 5. punktu, ne no 3. panta 1. un 2. punktā minētā mehānisma saskaņā ar šā panta 3. punktu;**

– **tie nepieļauj, ka dalībvalsts citās dalībvalstīs reģistrētiem informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem piemēro no krimināltiesībām izrietošu vispārīgu un abstraktu pienākumu, kura mērķis ir novērst nepilngadīgo piekļuvi pornogrāfiskam saturam;**

– **tie pieļauj, ka dalībvalsts, ievērojot Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētos nosacījumus kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 1. un 24. pantu un neskarot šīs direktīvas 3. panta 5. punkta piemērošanu, paredz veikt pasākumus, lai noteiktu pienākumu konkrēta pakalpojuma sniedzējiem, kas reģistrēti citās dalībvalstīs, ieviest pornogrāfiska satura vietņu lietotāju vecuma pārbaudes sistēmu, ja šie pakalpojumu sniedzēji nav veikuši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2010/13/ES (2010. gada 10. marts) par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo**

mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva), 28.b pantā paredzētos atbilstošos pasākumus;

– **tie pieļauj, ka dalībvalsts, ievērojot Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētos nosacījumus un neskarot 3. panta 5. punkta piemērošanu, paredz veikt pasākumus, kuru mērķis ir sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības vai drošuma apsvērumu dēļ aizliegt citās dalībvalstīs reģistrētiem konkrēta pakalpojuma sniedzējiem izplatīt tālāk informāciju par noteiktām pārbaudēm uz ceļiem.**

2) **Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkts un 15. panta 1. punkts**

jāinterpretē tādējādi, ka

– **tad, ja, izmantojot algoritmu, tāda informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzējs, kas tostarp ietver pakalpojuma saņēmēja sniegtās informācijas glabāšanu, savās vai sava pakalpojuma interesēs nosaka, ar kādiem nosacījumiem, kādā veidā un kādā prioritārā secībā šī informācija tiek izplatīta šā pakalpojuma ietvaros vai netiek izplatīta, tas īsteno kontroli pār šo informāciju, tāpēc to nevar kvalificēt kā "informācijas sabiedrības pakalpojuma, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšanas", sniedzēju 14. panta 1. punkta izpratnē, un tāpēc 15. panta 1. punkts tam nav piemērojams;**

– **tie pieļauj, ka dalībvalsts sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības vai drošuma apsvērumu dēļ tāda elektroniskā pakalpojuma – kurš var tikt kvalificēts kā "informācijas sabiedrības pakalpojums, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšanas" minētā 14. panta 1. punkta izpratnē, – operatoram aizliedz izplatīt tālāk informāciju par noteiktām pārbaudēm uz ceļiem.**

[Paraksti]